

Az Európai Unió
Tanácsa

Brüsszel, 2018. május 29.
(OR. en)

9462/18

**Intézményközi referenciaszám:
2018/0164 (CNS)**

**FISC 232
ECOFIN 503**

JAVASLAT

Küldi:	az Európai Bizottság főtitkára részéről Jordi AYET PUIGARNAU igazgató
Az átvétel dátuma:	2018. május 25.
Címzett:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, az Európai Unió Tanácsának főtitkára
Biz. dok. sz.:	COM(2018) 329 final
Tárgy:	Javaslat – A TANÁCS IRÁNYELVE a 2006/112/EK irányelvnek a tagállamok közötti kereskedelem adóztatására alkalmazandó végleges héarendszer működésére vonatkozó részletes technikai intézkedések bevezetése tekintetében történő módosításáról

Mellékelten továbbítjuk a delegációknak a COM(2018) 329 final számú dokumentumot.

Melléklet: COM(2018) 329 final

EURÓPAI
BIZOTTSÁG

Brüsszel, 2018.5.25.
COM(2018) 329 final

2018/0164 (CNS)

Javaslat

A TANÁCS IRÁNYELVE

**a 2006/112/EK irányelvnek a tagállamok közötti kereskedelem adóztatására
alkalmazandó végleges héarendszer működésére vonatkozó részletes technikai
intézkedések bevezetése tekintetében történő módosításáról**

INDOKOLÁS

1. A JAVASLAT HÁTTERE

• A javaslat indokai és céljai

Az egységes piac bevezetésére vonatkozóan kitűzött 1993. január 1-jei dátum közeledtével nyilvánvalóvá vált, hogy nem lehetséges időben életbe léptetni az áruügyletek adóztatására alkalmazandó, az áruk szabad mozgását lehetővé tévő végleges rendszert. Ugyanakkor 1993. január 1-jétől az Európai Közösség belső határain mindennemű adóellenőrzés megszűnt. A kereskedők többé már nem voltak hozzáadottérték-adó (héta) fizetésére kötelezhetők, amikor áruikat egyik tagállamból egy másikba szállították. A határokon végzett adóellenőrzés megszüntetésének feltételeként meg kellett állapodni a héa Közösségen belüli ügyletekre történő alkalmazását szabályozó rendszer jelentős módosításairól. A Bizottságnak az egységes piacról szóló 1985. évi fehér könyvben felvázolt eredeti javaslatai 1989 októberéig meddő viták tárgyát képezték; ekkorra viszont világossá vált, hogy túl rövid a fennmaradó idő ahhoz, hogy a javaslatban foglaltakat 1993 januárjáig végre lehessen hajtani. Ehelyett egy kevésbé ambiciózus alternatíva került kidolgozásra, amely lehetővé tette a határokon végzett adóellenőrzések megszüntetését, miközben biztosította az akkor hatályos szabályozás kulcsfontosságú elemeinek fennmaradását.

Végül ez az alternatív, átmeneti héarendszer lépett életbe, és ma, több mint 25 év elteltével is ez van hatályban. E szabályozás a vállalkozások közötti áruügyletek tekintetében az áruk határokon keresztüli szállítását két különböző tranzakcióra bontja: az áruk indulási helye szerinti tagállamban adómentesen végrehajtott értékesítésre és a rendeltetési hely szerinti tagállamban megadóztatott, Közösségen belüli beszerzésre. E szabályokat megalkotóik ideiglenesnek szánták, tudatában léve azok hátulütőinek, nevezetesen annak, hogy a termékek héamentes megvásárlásának lehetővé tétele növeli a csalások elkövetésének eshetőségét, miközben a rendszer jellegéből fakadó bonyolultsága nem kedvez a határokon átnyúló kereskedelemnek.

Egy széles körben lefolytatott konzultációt követően a Bizottság „*Úton egy egységes uniós héaövezet felé – új döntések szükségeltetnek*”¹ címmel elfogadta a héára vonatkozó cselekvési tervet (a továbbiakban: héára vonatkozó cselekvési terv). Ebben többek között bejelentette azon szándékát, hogy a stabil, egységes európai héaövezet létrehozása érdekében egy olyan végleges héarendszert kíván elfogadni az Unión belüli, határokon átnyúló kereskedelemre vonatkozóan, amely a rendeltetési hely szerinti tagállamban történő adóztatás elvén alapul. A héára vonatkozó cselekvési terv részét képezi a méltányos adóztatásról szóló csomagnak is, amelyet Juncker elnök az Unió helyzetéről szóló 2017. évi beszédét kísérő szándéknyilatkozatban² jelentett be.

¹ COM(2016) 148 final.

² Az Unió helyzete, 2017. Szándéknyilatkozat Antonio Tajani elnök és Jüri Ratas miniszterelnök számára, 2017. szeptember 13., amely elérhető a https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/state-union-2017-brochure_hu.pdf internetcímen. Lásd még a Bizottság 2017. évi munkaprogramjának I. mellékletét (COM(2016) 710 final, Strasbourg, 2016.10.25., 3. o.), amely elérhető a https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/cwp_2017_annex_i_hu.pdf internetcímen.

Ezt követően a Bizottság közleményt³ fogadott el az „Úton egy egységes uniós héaövezet felé – új döntések szükségeltetnek” című, a héára vonatkozó cselekvési terv nyomán követéséről, amelyben ismertette az említett egységes európai héaövezet megvalósítására irányuló folyamat szakaszait.

A határokon átnyúló kereskedelemre vonatkozó végleges héarendszerre történő áttérés mellett a bizottsági kezdeményezés két további, a héairányelv módosítására irányuló javaslatot is magában foglal: az egyik a héamértékekkel⁴, a másik pedig a kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozással⁵ kapcsolatos. Tartalmaz továbbá egy, a héával kapcsolatos csalások elleni küzdelemről szóló tanácsi rendeletre vonatkozó javaslatot⁶.

A rendeltetési hely szerinti tagállamban történő adóztatás elvén alapuló végleges héarendszerre való áttérés a Bizottság előterjesztése szerint fokozatosan, két szakaszban valósulna meg: az első szakaszban az Unión belüli, vállalkozások közötti (B2B) termékértékesítések, a második szakaszban pedig a szolgáltatásnyújtások tekintetében.

Az első szakaszt a Bizottság két alszakaszra osztotta fel. Az első alszakaszt egy, a közleménnyel egyidejűleg előterjesztett jogalkotási javaslat képezte, amely kijelölte az Unión belüli kereskedelemre alkalmazandó, egyszerűbb és a csalás lehetőségét kiküszöbölő végleges héarendszer alapvető elemeit⁷.

A második alszakaszt e javaslat képezi. Az említett alapvető elemeknek az Unión belüli, vállalkozások közötti termékértékesítés tekintetében történő bevezetésére irányuló részletes intézkedéseket foglalja magában.

E javaslatnak ki kell egészülnie egy, a hozzáadottérték-adó területén történő közigazgatási együttműködésről szóló 904/2010/EU rendelet módosítására vonatkozó javaslattal. Ez utóbbi javaslat technikai jellegű, mivel célja a tagállamok közötti együttműködésnek a határokon átnyúló termékértékesítésre vonatkozó héarendszer javasolt módosításaival való összehangolása. A Bizottság kellő időben ki fogja dolgozni a szóban forgó javaslatot ahhoz, hogy elfogadására és végrehajtására az e javaslatban foglaltak hatálybalépésének időpontjában sor kerülhessen.

• **Összhang a szabályozási terület jelenlegi rendelkezéseivel**

Az Unión belüli termékértékesítés végleges rendszerének bevezetése a héára vonatkozó cselekvési terv egyik legfontosabb eleme. E javaslat célja, hogy az 1993. január 1-je óta alkalmazott átmeneti héaszabályozást egy olyan, az Unión belüli, vállalkozások közötti kereskedelemre vonatkozó végleges héarendszerrel váltsa fel, amely azonos módon kezeli a belföldi és a határokon átnyúló áruügyleteket. Ezenkívül a végleges héarendszer stabil, egységes európai héaövezetet fog létrehozni, amely alkalmas arra, hogy elősegítse az egységes piac elmélyítését és méltányosabbá tételét, és ezáltal hozzájáruljon a munkahelyteremtés, a növekedés, a beruházások és a versenyképesség fellendítéséhez.

³ COM(2017) 566 final.

⁴ COM(2018) 20 final.

⁵ COM(2018) 21 final.

⁶ Módosított javaslat – A Tanács rendelete a 904/2010/EU rendeletnek a hozzáadottérték-adó területén történő közigazgatási együttműködés megerősítésére irányuló intézkedések tekintetében történő módosításáról (COM(2017) 706 final).

⁷ COM(2017) 569 final.

- **Összhang az Unió egyéb szakpolitikáival**

Az egyszerű, modern és a család lehetőségét kiküszöbölő héarendszer megteremtése a Bizottság által előirányzott adópolitikai prioritások egyike⁸.

A szabályozásból eredő terheknek – különösen a kis- és középvállalkozások (kkv-k) érdekében történő – csökkentése az Unió növekedési stratégiájában⁹ is kiemelt helyet elfoglaló további fontos célkitűzés.

A javasolt kezdeményezés és annak célkitűzései összhangban vannak az európai kisvállalkozói intézkedéscsomagban (SBA)¹⁰ meghatározott uniós kkv-politikával, különös tekintettel a VII. alapelvre, amelynek célja annak elősegítése, hogy a kkv-k nagyobb mértékben részesüljenek az egységes piac által kínált előnyökből. Ezenkívül a kezdeményezés összhangban van az egységes piaci stratégiával¹¹ és a Célravezető és hatásos szabályozás program (REFIT) célkitűzéseivel is.

2. JOGALAP, SZUBSZIDIARITÁS ÉS ARÁNYOSSÁG

- **Jogalap**

Az irányelv az Európai Unió működéséről szóló szerződés 113. cikke alapján módosítja a héairányelvet. Az említett cikk értelmében a Tanács az Európai Parlamenttel, valamint a Gazdasági és Szociális Bizottsággal folytatott konzultációt követően, különleges jogalkotási eljárás keretében, egyhangúlag rendelkezéseket fogad el a közvetett adózás területére vonatkozó tagállami szabályok harmonizálására.

- **Szubszidiaritás (nem kizárólagos hatáskör esetén)**

A szubszidiaritás elve szerint – amint azt az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkének (3) bekezdése kimondja – uniós szintű intézkedésre csak abban az esetben kerülhet sor, ha a kitűzött célokat a tagállamok önállóan nem képesek kielégítően megvalósítani, tehát a tervezett intézkedések nagyságrendje vagy hatásai miatt azok az Unió szintjén jobban megvalósíthatók.

A határokon átnyúló uniós kereskedelemre vonatkozó héaszabályok tekintetében – azok természeténél fogva – a tagállamok nem dönthetnek önállóan, hiszen az ilyen kereskedelemben több különböző tagállamban letelepedett vállalkozások vesznek részt. Ezenkívül a héa uniós szinten harmonizált adó, következésképpen minden olyan kezdeményezésnek, amelynek célja a határokon átnyúló termékértékesítésre vonatkozó végleges héarendszer bevezetése, a héairányelv¹² módosítására irányuló bizottsági javaslaton kell alapulnia.

⁸ A 2017. évi éves növekedési jelentés; lásd: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/HU/TXT/PDF/?uri=CELEX:52016DC0725&qid=1487684132270&from=HU>

⁹ Európa 2020: Az intelligens, fenntartható és inkluzív növekedés stratégiája; lásd: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2010:2020:FIN:HU:PDF>

¹⁰ A Bizottság közleménye a Tanácsnak, az Európai Parlamentnek, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak és a Régiók Bizottságának – „Gondolkozz előbb kicsiben!” – Európai kisvállalkozói intézkedéscsomag: „Small Business Act” (COM(2008) 394 végleges).

¹¹ A Bizottság közleménye az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak és a Régiók Bizottságának – Az egységes piac továbbfejlesztése: a polgárok és vállalkozások lehetőségeinek bővítése (COM(2015) 550 final).

¹² A Tanács 2006/112/EK irányelve (2006. november 28.) a közös hozzáadottértékadó-rendszerről (HL L 347., 2006.12.11., 1. o.).

- **Arányosság**

A javaslat összhangban van az arányosság elvével, azaz nem mutat túl a Szerződések célkitűzéseinek, különösen az egységes piac zavartalan működésének megvalósításához szükséges mértéken. Az arányosság tekintetében is elmondható az, ami a szubszidiaritásnál, azaz a héairányelv módosítására irányuló javaslat nélkül a tagállamoknak nem áll módjukban kezelni az olyan problémákat, mint például a csalás vagy a szabályozás bonyolultsága.

- **A jogi aktus típusának megválasztása**

Tekintve, hogy a cél a héairányelv módosítása, a javasolt jogi aktus is egy irányelv.

3. AZ UTÓLAGOS ÉRTÉKELÉSEK, AZ ÉRDEKELT FELEKKEL FOLYTATOTT KONZULTÁCIÓK ÉS A HATÁSVIZSGÁLATOK EREDMÉNYEI

A jelenleg hatályban lévő jogszabályok utólagos értékelése / célravezetőségi vizsgálata

2011-ben egy külső szakértő visszamenőleges értékelést készített az uniós héarendszer elemeiről; a jelenlegi héarendszer vizsgálatához ezen értékelés megállapításai szolgáltak kiindulópontul¹³.

- **Az érdekelt felekkel folytatott konzultációk**

A végleges héaszabályozás alapvető elemeit kijelölő, a COM(2017) 569 final jelzetű dokumentumban előterjesztett jogalkotási javaslat előkészítésével összefüggésben széles körű konzultációkra került sor az érdekelt felekkel. Az említett javaslat elfogadása óta érkezett néhány, a stabil, egységes európai héaövezet létrehozásának átfogó célkitűzését támogató visszajelzés a minőségi jogalkotási portálon keresztül, valamint a kereskedelmi és vállalkozói szövetségek képviselőinek részvételével megtartott rendezvények során.

- **Szakértői vélemények beszerzése és felhasználása**

A végleges héarendszer alapvető elemeit meghatározó, 2017. október 4-i COM(2017) 569 final jelzetű dokumentumban említett tanulmányok útján beszerzett szakértői vélemények az e javaslat kidolgozásához megvizsgálandó kérdésekre is kiterjedtek.

A szóban forgó tanulmányok közül az „Implementing the ‘destination principle’ to intra-EU B2B supplies of goods” (A rendeltetési hely elvének az Unión belüli, vállalkozások közötti termékértékesítésekre történő alkalmazásáról) című munka¹⁴ különösen releváns volt e javaslat szempontjából.

- **Hatásvizsgálat**

Egymással párhuzamosan hatásvizsgálat és értékelés készült a végleges héarendszer alapvető elemeinek és az azok bevezetésére vonatkozó részletes szabályoknak a meghatározása tárgyában (lásd a 2017. október 4-i SWD(2017) 325 final és SWD(2017) 326 final jelzetű dokumentumokat). A hatásvizsgálatban előnyben részesített alternatíva a határokon átnyúló

¹³ Institute for Fiscal Studies (projektvezető), 2011, A retrospective evaluation of elements of the EU VAT system (Az uniós héarendszer elemeinek visszamenőleges elemzése): http://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/resources/documents/common/publications/studies/report_evaluation_vat.pdf

¹⁴ EY, 2015; lásd: https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/docs/body/ey_study_destination_principle.pdf

héacsalás összegét évente 41 milliárd EUR-val, a vállalkozásokra háruló megfelelési költségeket pedig évente 938 millió EUR-val csökkentené.

A hatásvizsgálatot a Szabályozói Ellenőrzési Testület 2017. július 14-én mérlegelte. A Testület kedvező véleményt adott ki a hatásvizsgálatról, és véleményét néhány ajánlással egészítette ki, többek között a javaslatnak a héára vonatkozó cselekvési terv más elemeivel való kapcsolata, a szakaszos megközelítés szükségessége és a minősített adóalany fogalma tekintetében, mely ajánlásokat a Bizottság figyelembe vett. A Testület véleménye és ajánlásai az SWD(2017) 325 final jelzetű dokumentum 1. mellékletében szerepelnek.

A javasolt változtatások alapvető jellegükből következően valamennyi vállalkozásra kihatnak majd. Céljuk a csalásból és a jelenlegi átmeneti héarendszer bonyolultságából, valamint a kapcsolódó, valamennyi vállalkozást terhelő megfelelési költségekből eredő problémák kezelése. Az egyszerűsítést célzó bizonyos eszközök – például az egyablakos ügyintézés – a kkv-k számára is hozzáférhetők, de nem kizárólag az adóalanyok e kategóriája által vehetők igénybe.

A kkv-kat – különösen a határokon átnyúló kereskedelem folytatása során – sújtó nehézségekkel külön javaslat foglalkozott, amelyet a Bizottság 2018. január 18-án terjesztett elő¹⁵. Az a javaslat e javaslattal egyetemben szerves részét képezi a héára vonatkozó cselekvési tervnek.

- **Célravezető szabályozás és egyszerűsítés**

Ahogy arra a hatásvizsgálat rávilágított, az Unión belüli, határokon átnyúló kereskedelmet folytató vállalkozások esetében a megfelelési költségek az árbevétel minden egyes eurójára vetítve 11 %-kal magasabbak, mint a kizárólag belföldi kereskedelmet folytató vállalkozások árbevételének egy eurójára eső héamegfelelési költségek.

A kisebb vállalkozásokra gyakorolt hatás értékelése érdekében a vizsgálat megkülönböztette a túlnyomó részben belföldi kereskedelmet folytató kkv-kat azoktól a kkv-któl, amelyek már mind belföldi, mind Unión belüli kereskedelemmel aktívan foglalkoznak.

A kkv-k e második kategóriája esetében a javasolt változások és köztük különösen az egyablakos ügyintézési mechanizmus szélesebb körben történő alkalmazása évi átlagban akár 17 %-os csökkenést is eredményezhetne a szóban forgó vállalkozásokat jelenleg sújtó héamegfelelési költségekhez viszonyítva.

A vállalkozások szempontjából az új héarendszer bevezetésének pénzügyi hatása a becslések szerint a bevezetés évében 457 millió EUR-val növelni fogja az üzleti – például a könyvelési és számlázási szoftverek naprakésszé tételével és a szakmai képzésekkel kapcsolatos – költségeket, mivel a vállalkozásoknak hozzá kell igazítaniuk belső eljárásaikat az új szabályokhoz; a bevezetés évét követően azonban a héamegfelelési költségek formájában jelentkező üzleti költségek várhatóan évente nettó 938 millió EUR-val csökkennek majd.

Ugyanakkor a kifejezetten a kkv-kra vonatkozó javaslathoz – amely, mint fentebb szó volt róla, kiegészíti e javaslatot – készített hatásvizsgálat¹⁶ értelmében a kkv-k héamegfelelési költségei akár 18 %-kal (avagy 11,9 milliárd EUR-val) is csökkenhetnek, és a kkv-k határokon átnyúló kereskedelmi tevékenységei terén körülbelül 13 %-os növekedés várható.

¹⁵ COM(2018) 21 final.

¹⁶ COM(2018) 9 final és SWD(2018) 11 final.

4. KÖLTSÉGVETÉSI VONZATOK

A javaslatnak nincs az uniós költségvetést érintő negatív vonzata. Mivel a javaslat megvalósítása évente 41 milliárd EUR-val csökkentené a határokon átnyúló héacsalás miatt be nem folyó összeget, az egyes tagállamok által beszédett, a héaalapú saját forrás kiszámításának kiindulópontját képező teljes éves héabevétel várhatóan megnövekedne.

5. EGYÉB ELEMEK

- **Végrehajtási tervek, valamint a nyomon követés, az értékelés és a jelentéstétel szabályai**

A héára vonatkozó cselekvési terv nyomon követéséről szóló, 2017. októberi közleményében a Bizottság jelezte, hogy a végleges héarendszerre való fokozatos áttérés határokon átnyúló szolgáltatásokat lefedő második szakaszának megvalósítására azután tesz majd javaslatot, hogy megfelelően nyomon követte az első szakasz (e javaslattal lezáruló) végrehajtását; az első szakasz eredményeit a Bizottság a hatálybalépéstől számított öt év elteltével értékelni fogja a csalás elleni fellépés hatékonysága, a vállalkozásokra háruló megfelelési költségek, valamint a rendszer adóhatóságok általi igazgatásának eredményessége szempontjából.

E célból a Bizottság törekedni fog arra, hogy minden releváns információt begyűjtsön a tagállamoktól az adminisztratív költségek és a csalás mértékét és alakulását illetően. Ezenkívül törekedni fog arra is, hogy a megfelelési költségeik mértékére és alakulására vonatkozó adatokat gyűjtsön az összes releváns érdekelt vállalkozástól.

- **Magyarázó dokumentumok (irányelvek esetében)**

A javaslathoz nincs szükség az átültetésre vonatkozó magyarázó dokumentumokra.

- **A javaslat egyes rendelkezéseinek részletes magyarázata**

A héairányelv tekintetében javasolt legfontosabb lényegi változtatásokat az alábbiakban témakörönként ismertetjük. E lényegi változtatások nyomán egy sor technikai jellegű módosítást kell végrehajtani a héairányelvben.

Egyes változtatások olyan rendelkezéseket érintenek, amelyek tekintetében a Bizottság a 2017. október 4-i COM(2017) 569 final jelzetű javaslatban már indítványozott bizonyos módosításokat. Az említett javaslat a Tanács kérésére válaszul olyan intézkedéseket tartalmaz, amelyek – addig is, amíg az Unión belüli kereskedelemre alkalmazandó végleges héarendszer létrehozására irányuló munka folyamatban van – javítják a jelenlegi héarendszer működését. Az úgynevezett „gyors megoldásokra” vonatkozóan javasolt változtatások továbbra is teljes mértékben érvényesek, hiszen jóval e javaslat előtt kell hatályba lépniük.

Mindazonáltal a vállalkozások közötti termékértékesítésre vonatkozó végleges szabályok e javaslatban előterjesztett későbbi bevezetése szükségessé teszi a korábbi javaslatban foglalt rendelkezések e szabályokhoz való hozzáigazítását a minősített adóalany, a vevői készlet és a láncügletek fogalma tekintetében.

Ezenkívül tekintettel arra, hogy e javaslat célja a vállalkozások közötti termékértékesítésekre vonatkozó végleges szabályozás bevezetése, a tagállamok közötti kereskedelem adóztatásának alapvető elemeit meghatározó, a termékekre és a szolgáltatásokra egyaránt kiterjedő 402. cikk előző javaslat szerinti változatát ki kell igazítani azon tény figyelembevételére érdekében, hogy a szóban forgó alapvető elemek e javaslat értelmében részben hatályba lépnek.

E javaslat lehetőséget biztosít továbbá arra, hogy a mára elavulttá vált „Közösségen belüli”, illetve „közösségi” kifejezéseket az „Unión belüli” és az „uniós” kifejezések váltsák fel a héairányelv egy sor rendelkezésében.

E javaslat fényében a kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozás tárgyában a közelmúltban előterjesztett bizottsági javaslat (COM(2018) 21 final, 2018. január 18.) esetében ugyancsak szükség van néhány technikai frissítésre, például a kifejezések fent említett cseréjére. A félreérthetőség elkerülése érdekében ezek a módosítások nem szerepelnek e javaslatban, hanem a Tanácsban folyó tárgyalások során kerülnek megvitatásra.

Tárgy és az adó hatálya: 2–4. cikk

Ahogy arról fentebb már szó volt, a jelenlegi héarendszer a határokon átnyúló, vállalatok közötti termékértékesítéseket a héafizetési kötelezettség szempontjából két különböző ügyletre bontja: az áruk indulási helye szerinti tagállamban adómentesen végrehajtott értékesítésre és a rendeltetési hely szerinti tagállamban megadózottatott, Közösségen belüli beszerzésre.

E javaslat értelmében az Unión belüli, határokon átnyúló, vállalkozások közötti termékértékesítések a héafizetési kötelezettség szempontjából egyetlen ügyletként, nevezetesen egy Unión belüli termékértékesítésként veendő figyelembe. Következésképpen a Közösségen belüli termékbeszerzés mint héaköteles ügylet fogalmát el kell hagyni a 2–4. cikkből.

Mivel a Közösségen belüli termékbeszerzés mint héaköteles ügylet többé nem létezik, a héairányelv e fogalommal kapcsolatos minden további rendelkezését törölni kell és át kell dolgozni az Unión belüli, határokon átnyúló, vállalkozások közötti termékértékesítések adóztatása tekintetében javasolt mechanizmus fényében.

Az Unión belüli termékértékesítés fogalma 14. cikk

A javaslat értelmében a 14. cikk (4) bekezdése kiegészül egy 3. ponttal, amely az Unión belüli termékértékesítés fogalmát foglalja magában. Eszerint „Unión belüli termékértékesítés” alatt olyan, adóalany által adóalany vagy nem adóalany jogi személy részére teljesített termékértékesítés értendő, amely során a termékeket az értékesítő vagy a beszerző vagy megbízásukból más adja fel vagy fuvarozza el egy tagállamból egy másikba.

Egyes, a 14. cikk (5) bekezdésében említett értékesítések nem minősülnek Unión belüli értékesítésnek, még akkor sem, ha az ehhez szükséges két feltétel – nevezetesen a beszerző jogállására és a termékek fuvarozására vonatkozó feltétel – teljesülne. Ide tartoznak a próbaüzemmel vagy a nélkül történő összeszerelés vagy üzembe helyezés utáni termékértékesítések, a 148. vagy a 151. cikk alapján héamentes termékértékesítések, valamint a 295. cikkben meghatározott, térítési átalányban részesülő mezőgazdasági termelők által teljesített értékesítések.

A termékértékesítés teljesítési helyére vonatkozó szabályok: 35a. cikk

Az adóköteles ügyletek teljesítési helyére vonatkozó szabályok meghatározzák, hogy melyik az a tagállam, ahol a héát meg kell fizetni.

Érvényben maradnak azok az általános szabályok, amelyek meghatározzák a fuvarozás nélkül végzett termékértékesítések teljesítési helyét (az a hely, ahol a termékek az értékesítés időpontjában található) és a fuvarozással végzett termékértékesítés teljesítési helyét (az a

hely, ahol a termékek a feladásuk vagy a fuvarozásuk megkezdésének időpontjában találhatók).

A javaslat szerint azonban egy, az általános szabály alóli új kivétel kerülne bevezetésre a 35a. cikkben, amelynek értelmében az Unión belüli termékértékesítések esetében teljesítési helynek azt a helyet kell tekinteni, ahol a termékek a beszerző részére történő feladás, illetve fuvarozás befejezésekor vannak.

Az Unión belüli termékértékesítés fogalmának a 14. cikk (4) bekezdésének 3. pontjában foglalt meghatározása és az értékesítés teljesítési helyére vonatkozóan javasolt, a 35a. cikkben foglalt új szabály együttesen biztosítja, hogy az Unión belüli, határokon átnyúló, vállalkozások közötti termékértékesítések esetében az adóztatásra a rendeltetési hely szerinti tagállamban kerüljön sor.

A jelenleg hatályos héaszabályok értelmében a kizárólag héa levonására nem jogosító termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást végző adóalanyok, a mezőgazdasági termelőkre vonatkozó közös térítésátalány-rendszer hatálya alá tartozó adóalanyok, illetve nem adóalany jogi személyek részére teljesített, határokon átnyúló értékesítések után – bizonyos értékhatár alatt és amennyiben a vevő nem választotta a rendeltetési helyen történő adóztatás lehetőségét – továbbra is az értékesítés (a származás) helye szerinti tagállamban kell megfizetni az adót.

Ez a kivétel még bonyolultabbá teszi a jelenlegi szabályozást. Ráadásul mára el is vesztette jelentőségét, mivel az említett küszöbérték felülvizsgálatára az 1993. évi bevezetése óta nem került sor. E kivétel tehát megszűnik, amit az is indokol, hogy a javasolt szabályok értelmében – a jelenlegi helyzettől eltérően – az értékesítőnek kell majd gondoskodnia az ezen értékesítésekhez kapcsolódó jelentéstételi és fizetési kötelezettségek teljesítéséről.

Ily módon minden Unión belüli, vállalkozások közötti termékértékesítés tekintetében biztosított a rendeltetési helyen történő adóztatás. Ez alól egyedül a 311. cikkben és az azt követő cikkekben előírt különbözet szerinti adózás hatálya alá tartozó értékesítések képeznek kivételt (35c. cikk). Nem alkalmazandó továbbá a rendeltetési helyen történő adóztatás elve a 148. cikk vagy a 151. cikk alapján héamentes, határokon átnyúló termékértékesítésekre és a 295. cikkben meghatározott, térítési átalányban részesülő mezőgazdasági termelők által teljesített, határokon átnyúló termékértékesítésekre sem, mivel – ahogy az fentebb említésre került – ezekre nem terjed ki az Unión belüli termékértékesítés fogalma.

Az adófizetési kötelezettség keletkezése: 67. cikk

A Bizottság javasolja a 67. cikk módosítását és ezáltal a héafizetési kötelezettségnek az Unión belüli értékesítések tekintetében való keletkezésére vonatkozó egységes szabály meghatározását. E szabály értelmében a héafizetési kötelezettség a számla kibocsátásakor vagy a 222. cikk első bekezdésében említett határidő (az adóztatandó tényállás bekövetkeztének hónapját követő hónap tizenötödik napja) lejártakor keletkezik, amennyiben addig az időpontig nem kerül sor számla kibocsátására.

A módosított cikk egyértelműen kimondja továbbá, hogy azok a rendelkezések, amelyek lehetővé teszik a tagállamok számára, hogy bizonyos esetekben eltérő időpontokat határozzanak meg a héafizetési kötelezettség keletkezésére vonatkozóan, az Unión belüli termékértékesítések tekintetében nem alkalmazhatók. Ezen előírás hiányában azoknak az értékesítőknek, akik vagy amelyek több tagállamban is teljesítenek Unión belüli értékesítést, a termékek érkezési helye szerinti különböző tagállamok által meghatározott feltételeknek kellene megfelelniük, ami tovább bonyolítaná a helyzetet.

A héa megfizetésére kötelezett személy: 193., 194a., 199a. és 199b. cikk

Érvényben marad az a 193. cikkben megállapított elv, miszerint a héát az adóztatandó termékértékesítést vagy szolgáltatást végző adóalany köteles megfizetni, kivéve azokat az eseteket, amikor az ugyancsak a 193. cikkben felsorolt egyéb rendelkezések értelmében a héát valamely más személynek kell megfizetnie.

A javaslat értelmében bevezetésre kerül egy, a 193. cikkben foglaltak alóli kivételt előíró új 194a. cikk, amely alapján a héát az a személy köteles megfizetni, akinek vagy amelynek a részére a termékértékesítés történik, amennyiben ez a személy a 13a. cikkben meghatározott minősített adóalany, és amennyiben a termékeket olyan adóalany értékesíti, aki vagy amely nem a héafizetési kötelezettség helye szerinti tagállamban letelepedett adóalany. A minősített adóalany fogalma a 2017. október 4-i bizottsági javaslatban¹⁷ került bevezetésre.

Az Unión belüli termékértékesítések tekintetében a 193. cikkben és a 194a. cikkben foglalt szabályok együttesen biztosítják, hogy elvben az értékesítő köteles megfizetni a héát a termékek érkezési helye szerinti tagállamban, kivéve azokat az eseteket, amikor az értékesítő nem telepedett le az adóztatás helye szerinti tagállamban, a beszerző pedig a 13a. cikk szerinti minősített adóalany. Ez utóbbi esetekben a fordított adózási mechanizmus alkalmazásával a beszerző fogja megfizetni a héát a termékek érkezési helye szerinti tagállamban.

A 199a. cikk lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy 2018. december 31-ig a szóban forgó rendelkezésben megjelölt egyes értékesítések tekintetében úgy rendelkezzenek, hogy a héafizetésre kötelezett személy az az adóalany legyen, akinek vagy amelynek a részére az érintett termékeket, illetve szolgáltatásokat értékesítették.

A 199a. és a 199b. cikknek a csalás elleni küzdelemre gyakorolt hatásairól szóló, a közelmúltban elfogadott jelentésben¹⁸ a Bizottság jelezte, hogy megfelelő jogalkotási javaslatot fog előterjeszteni a meglévő intézkedések meghosszabbítása érdekében. Ez egy különálló javaslat lesz, amely a 2019. január 1-jétől 2022. június 30-ig terjedő időszakra fog vonatkozni, tekintve, hogy e javaslat hatálybalépésének tervezett időpontja 2022. július 1.

A 199a. cikk alábbiakban javasolt módosításai a 2022. július 1-jével kezdődő időszakra vonatkoznak. Az érintett értékesítések teljesítési időszakához és köréhez kapcsolódnak.

Ami a teljesítési időszakot illeti, a Bizottság javasolja az e rendelkezés alkalmazására rendelkezésre álló időszak 2028. december 31-ig történő meghosszabbítását. A szóban forgó rendelkezésben megállapított egyéb időpontok ennek megfelelően módosulnak.

Az e rendelkezés hatálya alá tartozó értékesítéseket illetően nyilvánvaló, hogy a javasolt tartalmat a határokon átnyúló, vállalkozások közötti termékértékesítések adóztatásának általános átalakításával összefüggésben kell értékelni. A javasolt módosítások célja az, hogy csírájában elfojtható legyen az áruügyletekkel kapcsolatos, határokon átnyúló csalás, ezért e módosítások várhatóan feleslegessé teszik a fordított adózásra vonatkozóan a 199a. cikkben meghatározott különféle átmeneti intézkedéseket, tekintve, hogy ezek is az ilyen típusú csalás elleni fellépésre szolgálnak. Következésképpen azok az ügyletek, amelyekre továbbra is kiterjed a 199a. cikk szerinti átmeneti intézkedések hatálya, azokra a szolgáltatásokra korlátozódnak, amelyek eddig az említett rendelkezés hatálya alá tartoztak.

¹⁷ COM(2017) 569 final, 2017.10.4.

¹⁸ A Bizottság jelentése a Tanácsnak és az Európai Parlamentnek a 2006/112/EK tanácsi irányelv 199a. és 199b. cikkének a csalás elleni küzdelemre gyakorolt hatásairól (COM(2018) 118 final, 2018.3.8.).

A Bizottság hasonló megközelítést javasol a 199b. cikk módosítására vonatkozóan is. Ez a rendelkezés a gyorsreagálási mechanizmusra alkalmazandó szabályokat állapítja meg; az említett mechanizmus lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy nagyon különleges körülmények felmerülése esetén a termék vagy a szolgáltatás beszerzőjét jelöljék ki a hía megfizetésére kötelezett személyként. A 199a. cikk kapcsán említettekkel azonos okokból a termékértékesítések a jövőben nem tartoznának a gyorsreagálási mechanizmus hatálya alá.

Az adózó nyilvántartása: 214. cikk

A 14. cikk (4) bekezdésének 3. pontjában meghatározott Unión belüli termékértékesítések magukban foglalnak többek között adóalany által nem adóalany jogi személy részére teljesített értékesítéseket is.

A javaslatban ezért szerepel egy, a 214. cikket érintő módosítás, amelynek értelmében a tagállamoknak meg kell hozniuk a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy azok a nem adóalany jogi személyek, amelyek részére Unión belüli termékértékesítést teljesítenek, egyedi azonosítószámmal rendelkezzenek.

Összesítő nyilatkozatok: 262–271. cikk

A javasolt rendszerben az Unión belüli termékértékesítéseket többé nem kellene szerepeltetni az összesítő nyilatkozatokban. Azon elv, miszerint az Unión belüli értékesítések után az értékesítő számítja fel a héát, újból a hía önszabályozó jellegét juttatja érvényre. Ezért már nem indokolt megkövetelni a termékek Unión belüli fizikai mozgásának az összesítő nyilatkozaton keresztül adminisztratív nyomon követését.

A minősített adóalany részére teljesített Unión belüli értékesítések esetében a termékek továbbra is héamentesen fognak mozogni az Unión belül. Mindazonáltal az összesítő nyilatkozatoknak a szóban forgó ügyletek tekintetében történő benyújtására vonatkozó kötelezettség fenntartása összeegyeztethetetlen lenne a minősített adóalany – mint megbízhatónak tekintett adóalany – fogalmával.

Az összesítő nyilatkozatok benyújtására vonatkozó kötelezettség ezért csak a szolgáltatások tekintetében marad fenn.

A tagállamok bizonyos feltételek teljesülése esetén egyedi intézkedéseket vezethetnek be az összesítő nyilatkozatok benyújtására vonatkozó kötelezettség egyszerűsítése céljából. A javaslat célja az e lehetőség igénybevételéhez kapcsolódó eljárás egyszerűsítése azáltal, hogy a Tanács által egyhangúlag meghozandó döntésre vonatkozó követelményt a héabizottsággal folytatandó konzultációra vonatkozó előírás váltja fel.

Nem letelepedett adóalanyokra vonatkozó különös szabályozás: 358–369x. cikk

A héairányelv XII. címének 6. fejezete jelenleg három, egymástól elkülönülő alkalmazási körű szabályozást foglal magában, nevezetesen a következőket:

- az Unióban nem letelepedett adóalanyok által nyújtott szolgáltatásokra vonatkozó különös szabályozás;
- a termékek Unión belüli távértékesítésére és az Unióban, de nem a fogyasztás helye szerinti tagállamban letelepedett adóalanyok által nyújtott szolgáltatásokra vonatkozó különös szabályozás;

- a harmadik területekről vagy harmadik országokból importált termékek távértékesítésére vonatkozó különös szabályozás.

Az első és a harmadik szabályozást e javaslat csak csekély mértékben érinti.

A második szabályozás tekintetében ugyanakkor jelentős módosításokat irányoz elő az adóbevallás, -fizetés és -levonás egységes nyilvántartási rendszerére vonatkozó elv bevezetésével összefüggésben.

A 2017. december 5-i (EU) 2017/2455 irányelv¹⁹ Tanács általi elfogadása nyomán e második szabályozás 2021. január 1-jétől lehetővé fogja tenni a szabályozás tekintetében valamely tagállamban (az azonosítót kiadó tagállam) nyilvántartásba vett adóalanyok részére, hogy a szűkített egyablakos ügyintézés keretében negyedévente elektronikus héabevallást nyújtsanak be, amelyben szerepelnek a más tagállamban (a fogyasztás helye szerinti tagállam(ok)) nem adóalanyok részére teljesített szolgáltatásnyújtások és Unión belüli távértékesítések részletei, valamint a fizetendő héaösszegek. A héabevallásokat és a megfizetett héát az azonosítót kiadó tagállam ezután biztonságos kommunikációs hálózaton keresztül eljuttatja a fogyasztás helye szerinti megfelelő tagállamnak. E szabályozásnak köszönhetően az érintett adóalanyoknak nem kell héaazonosító számmal rendelkezniük minden fogyasztás helye szerinti tagállamban. E javaslat a szóban forgó rendszer további kiterjesztését irányozza elő.

Ami az e szabályozás céljaira használt fogalommeghatározásokat illeti, a 369a. cikk „az adóztatás helye szerinti tagállam” fogalmával egészül ki. „Az adóztatás helye szerinti tagállam”: az a tagállam, amelyben a termékértékesítést vagy a szolgáltatásnyújtást teljesítettnek kell tekinteni.

A szabályozás hatálya alá tartozó ügyleteknek a 369b. cikkben meghatározott köre módosul. A javaslat értelmében a szabályozás alkalmazásának lehetőségét biztosítani kell minden, az adóztatás helye szerinti tagállamban nem letelepedett adóalany számára az említett tagállamban teljesített azon termékértékesítések és szolgáltatásnyújtások tekintetében, amelyekre vonatkozóan héafizetésre kötelezett. A szabályozás tehát a jövőben nem korlátozódik a vállalkozások és fogyasztók közötti ügyletekre, hanem kiterjed a vállalkozások közötti ügyletekre is.

A Bizottság javasolja továbbá, hogy a szabályozást az Unióban nem letelepedett adóalanyok is igénybe vehessék azzal a feltétellel, hogy kijelölnek egy, az Unióban letelepedett közvetítőt. A harmadik területekről vagy harmadik országokból importált termékek távértékesítésére vonatkozó különös szabályozás már meglévő előírásaihoz hasonlóan a közvetítő válik felelőssé azért, hogy az általa képviselt, az EU-ban nem letelepedett adóalany nevében és megbízásából megfizesse a héát és teljesítse a szabályozásban megállapított kötelezettségeket.

A szabályozás hatálya alá tartozó ügyletek körének kiszélesítését figyelembe véve a javaslat szerint módosítani kell a 369f. cikket, kiegészítve azt azzal a rendelkezéssel, miszerint a szabályozást alkalmazó adóalanyoknak akkor kell havonta héabevallást benyújtaniuk az egyablakos ügyintézés keretében, ha éves uniós árbevételük meghaladja a 2 500 000 EUR-t.

A 369g. cikket, amely meghatározza az e szabályozás keretében benyújtandó héabevallás tartalmát, ugyancsak át kell dolgozni. Jelenleg a szolgáltatandó információk csak az adóalanyok által teljesített értékesítések értékére és az utánuk fizetendő héára vonatkoznak.

¹⁹ A Tanács (EU) 2017/2455 irányelve (2017. december 5.) a 2006/112/EK irányelvnek és a 2009/132/EK irányelvnek a szolgáltatásnyújtásra és a termékek távértékesítésére vonatkozó bizonyos hozzáadottértékadó-kötelezettségek tekintetében történő módosításáról (HL L 348., 2017.12.29., 7. o.).

Csak akkor lehet biztosítani az adóalanyok számára, hogy élhessenek az előzetesen felszámított héának az egyablakos ügyintézés keretében benyújtott héabevallásban történő levonására vonatkozó jogukkal, ha bizonyos további információk is szerepelnek a szóban forgó bevallásban, különös tekintettel a következőkre:

- a héa teljes összege, amely azon termékértékesítések és szolgáltatásnyújtások után fizetendő, amelyek tekintetében az adóalanynak mint beszerzőnek meg kell fizetnie az adót, valamint azon termékimportok után, amelyek esetében a tagállam él a 211. cikk második bekezdésében foglalt lehetőséggel;
- a levonás által érintett héa;
- a korábbi adómegállapítási időszakokra vonatkozó módosítások;
- a fizetendő vagy visszatérítendő, illetve beszámítandó héa nettó összege.

Tekintve, hogy a levonások végrehajtására a szabályozás keretében benyújtott héabevallásokban kerül sor, a javaslatban szerepel egy, a 369i. cikket érintő módosítás, amelynek értelmében az adóalanyok az egyes adóztatás helye szerinti országokban fizetendő nettó héaösszegek (a fizetendő héa és a levonható héa különbözete) összegét kell megfizetnie.

A Bizottság javasolja, hogy az irányelv egy új, 369ia. cikkel egészüljön ki, amely meghatározza azokat a feltételeket, amelyek teljesülése esetén az adózás helye szerinti tagállamban hitelezői pozícióban lévő adóalany visszatérítheti a héakövetelést az adott tagállammal. Egy további javasolt új cikk – a 369ib. cikk – azokat a feltételeket határozza meg, amelyek teljesülése esetén az adóalany számára az azonosítót kiadó tagállamban visszatérítendő összeg felhasználható az esedékes héa megfizetésére az adóztatás helye szerinti tagállam(ok)ban.

Javasolt a 369j. cikk módosítása a különös szabályozás szerinti levonási jog és a 86/560/EGK irányelvben²⁰ az Unióban nem letelepedett adóalanyok tekintetében, illetve a 2008/9/EK irányelvben²¹ az Unióban letelepedett adóalanyok tekintetében megállapított visszatérítési eljárások kölcsönhatásának meghatározása érdekében. E rendelkezésre azért van szükség, hogy elkerülhetők legyenek a potenciális visszaélések azon esetei, amikor adóalanyok gyakorolják a különleges szabályozás keretében biztosított héalevonási jogukat, és ezzel egyidejűleg kérelmet nyújtanak be azonos összegű előzetesen felszámított héa visszatérítése iránt.

Elvileg az adóalanyoknak jogukban áll levonni az előzetesen felszámított héát a szóban forgó szabályozás keretében benyújtott héabevallásokban. Ha azonban a különös szabályozást alkalmazó adóalany nem teljesít olyan, e szabályozás hatálya alá tartozó termékértékesítést, illetve szolgáltatásnyújtást, amely tekintetében az adózás helye szerinti tagállamban héafizetési kötelezettség keletkezett egy adott adómegállapítási időszakban, és ilyen kötelezettség – negyedéves bevallásokat benyújtó adóalanyok esetében – az előző három adómegállapítási időszakban, illetve – havi bevallásokat benyújtó adóalanyok esetében – az előző tizenegy adómegállapítási időszakban sem keletkezett, nem vonható le a héa az adózás helye szerinti érintett tagállamban az adott héabevallásban. Ehelyett az adóalanyok a

²⁰ A Tanács 86/560/EGK tizenharmadik irányelve (1986. november 17.) a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – a hozzáadottérték-adónak az ország területén nem honos adóalanyok részére történő visszatérítésének szabályai (HL L 326., 1986.11.21., 40. o.).

²¹ A Tanács 2008/9/EK irányelve (2008. február 12.) a nem a visszatérítés helye szerinti tagállamban, hanem egy másik tagállamban letelepedett adóalanyok részére a 2006/112/EK irányelvben előírt hozzáadottérték-adóvisszatérítés részletes szabályainak megállapításáról (HL L 44., 2008.2.20., 23. o.).

visszatérítési eljáráson keresztül vissza kell igényelnie az előzetesen felszámított héát abban a tagállamban, ahol azt felszámították.

Eltérések: 370–390c. cikk

A héairányelv XIII. címének 1. fejezete egy sor olyan eltérést tartalmaz, amelyek a végleges szabályozás elfogadásáig alkalmazhatók. Azon tagállamok vonatkozásában, amelyek 1978. január 1-jén tagállamok voltak, az alkalmazható eltérések többségét a héairányelv X. melléklete állapítja meg. Ahogy fentebb már szó volt róla, e javaslat az Unión belüli kereskedelem rendeltetési helyen történő adóztatásán alapuló végleges rendszer bevezetésére irányuló folyamat első szakaszát képezi. A javaslat értelmében e szakasz részeként törölni kell azokat az eltéréseket, amelyek vonatkozásában – fenntartásuk esetén – a termékértékesítés vagy a szolgáltatásnyújtás helyével kapcsolatos szabályok és a héa megfizetésére kötelezett személy kijelölése tekintetében javasolt módosítások bonyodalmakat okoznának az adóalanyok és az adóhatóságok számára.

Törlésre kerülne többek között az a lehetőség, hogy eltérést alkalmazzanak azokra a termékekre, amelyek Unión belüli értékesítések tárgyát képezhetik (ingó termékek). Az említett esetben az értékesítőnek minden olyan tagállam vonatkozásában, amelyben az említett, Unión belüli értékesítésekre sor kerül, tudnia kellene, hogy az adott tagállam alkalmazta-e az eltérést, és ha igen, milyen feltételek mellett.

Javaslat

A TANÁCS IRÁNYELVE

a 2006/112/EK irányelvnek a tagállamok közötti kereskedelem adóztatására alkalmazandó végleges héarendszer működésére vonatkozó részletes technikai intézkedések bevezetése tekintetében történő módosításáról

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 113. cikkére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Parlament véleményére¹,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére²,

különleges jogalkotási eljárás keretében,

mivel:

- (1) Amikor a Tanács 1967-ben a 67/227/EGK tanácsi irányelvvel³ és a 67/228/EGK tanácsi irányelvvel⁴ elfogadta a hozzáadottérték-adó (a továbbiakban: héa) közös rendszerét, kötelezettséget vállalt egy olyan, a tagállamok közötti kereskedelem adóztatására alkalmazandó végleges héarendszer létrehozására, amely az egyetlen tagállamon belüli rendszerekhez hasonlóan működik. Tekintve, hogy sem a politikai, sem a technikai feltételek nem voltak adottak egy ilyen rendszer megalkotásához, a tagállamok közötti fiskális határok 1992 végére végbemenő felszámolásakor átmeneti héaszabályozás került elfogadásra. A jelenleg hatályos 2006/112/EK tanácsi irányelv⁵ értelmében ezeket az átmeneti szabályokat a termékértékesítés vagy a szolgáltatásnyújtás származási tagállamában történő adóztatás elvén alapuló végleges szabályozásnak kell felváltania.
- (2) A Tanács az Európai Parlament⁶ és a Gazdasági és Szociális Bizottság⁷ támogatásával megerősítette, hogy a származáson alapuló rendszer nem valósítható meg, és felkérte a

¹ HL C , , . o.

² HL C , , . o.

³ A Tanács 67/227/EGK első irányelve (1967. április 11.) a tagállamok forgalmi adókra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról (HL 71., 1967.4.14., 1301. o.).

⁴ A Tanács 67/228/EGK második irányelve (1967. április 11.) a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – a közös hozzáadottértékadó-rendszer struktúrájáról és alkalmazási módjairól (HL 71., 1967.4.14., 1303. o.).

⁵ A Tanács 2006/112/EK irányelve (2006. november 28.) a közös hozzáadottértékadó-rendszerről (HL L 347., 2006.12.11., 1. o.).

⁶ Az Európai Parlament 2011. október 13-i állásfoglalása a héa jövőjéről (P7_TA(2011)0436) <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P7-TA-2011-0436+0+DOC+XML+V0//HU>

⁷ Az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság 2011. július 14-i véleménye – Zöld könyv a héa jövőjéről – Úton egy egyszerűbb, szilárdabb és hatékonyabb héarendszer felé <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/HU/TXT/?uri=celex:52011AE1168>

Bizottságot, hogy alapos szakértői munkára és a tagállamokkal folytatott széles körű párbeszédre támaszkodva részletekbe menően vizsgálja meg a rendeltetési hely szerinti adóztatás elvének megvalósítására vonatkozó különböző lehetőségeket⁸.

- (3) A Bizottság a héára vonatkozó cselekvési tervében⁹ meghatározta a héarendszer azon módosításait, amelyekre szükség van egy ilyen, az Unión belüli kereskedelemre vonatkozó, a határokon átnyúló értékesítések rendeltetési helyen történő adóztatásán alapuló rendszer létrehozásához. Ezt követően a Tanács egyetértését fejezte ki az említett cselekvési terv következtetéseit illetően, és kinyilvánította többek között azon véleményét, miszerint a származási helyen történő adóztatásnak a végleges héarendszer tekintetében eredetileg alkalmazni tervezett elvét a rendeltetési helyen történő adóztatás elvével kell felváltani¹⁰.
- (4) A héára vonatkozó bizottsági cselekvési tervben kitűzött célok elérése érdekében – a Bizottság által a héáról szóló cselekvési terv nyomán követéséről szóló 2017. október 4-i közleményben¹¹ javasolt szakaszos megközelítésnek megfelelően – módosítani kell az Unión belüli, vállalkozások közötti (B2B) termékértékesítésekre vonatkozó szabályokat.
- (5) Ahhoz, hogy létrejöhessen az Unión belüli, vállalkozások közötti termékértékesítések rendeltetési hely szerinti tagállamban történő adóztatásának eredményesebb rendszere, meg kell szüntetni a jelenlegi rendszert, amelyben az értékesítések a termékek indulási helye szerinti tagállamban adómentesek, a Közösségen belüli beszerzések pedig a rendeltetési hely szerinti tagállamban adókötelesek. Tekintve, hogy az ilyen értékesítésekre vonatkozó mentesség és magának a Közösségen belüli termékbeszerzésnek mint héaköteles ügyletnek a fogalma megszűnik, minden kapcsolódó cikket módosítani kell vagy el kell hagyni.
- (6) A belföldi ügyletek és az Unión belüli ügyletek közötti egyenlő bánásmód biztosítása érdekében indokolt úgy rendelkezni, hogy az Unión belüli, vállalkozások közötti áruügyletek adóztatása egyetlen héaköteles eseményen, nevezetesen egy Unión belüli termékértékesítésen alapuljon.
- (7) Annak érdekében, hogy a rendeltetési helyen történő adóztatás elve a lehető legszélesebb körben érvényesüljön, az Unión belüli termékértékesítés fogalmának – küszöbérték általi korlátozások nélkül – magában kell foglalnia a nem adóalany jogi személy, a mentességet élvező adóalany, a kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozás hatálya alá tartozó adóalany és a térítésátalány-rendszer hatálya alá tartozó mezőgazdasági termelő számára teljesített termékértékesítéseket.
- (8) A termékek Unión belüli távértékesítésének és a harmadik területekről vagy harmadik országokból importált termékek távértékesítésének fogalmát módosítani kell az olyan helyzetek elkerülése érdekében, amikor a szóban forgó értékesítések némelyike az Unión belüli értékesítés új meghatározásának hatálya alá tartozna.

⁸ Council conclusions on the future of VAT (A héa jövőjéről szóló tanácsi következtetések) – A Gazdasági és Pénzügyi Tanács 3167. ülése, Brüsszel, 2012. május 15. (lásd különösen a B.4.) pontot) http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/ecofin/130257.pdf.

⁹ A héára vonatkozó cselekvési terv. Úton egy egységes uniós héaövezet felé – új döntések szükségeltetnek (COM(2016) 148 final, 2016.4.7.).

¹⁰ Lásd: <http://www.consilium.europa.eu/hu/press/press-releases/2016/05/25-conclusions-vat-action-plan/>.

¹¹ A Bizottság közleménye az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak az „Úton egy egységes uniós héaövezet felé – új döntések szükségeltetnek” című, a héára vonatkozó cselekvési terv nyomán követéséről (COM(2017) 566 final, 2017.10.4.).

- (9) Annak érdekében, hogy biztosítható legyen a héarendszer zökkenőmentes működése a belső piacon, egyes termékértékesítéseket ki kell zárni az Unión belüli értékesítések fogalommeghatározásából, különös tekintettel a következőkre: az összeszerelést vagy az üzembe helyezést is magukban foglaló termékértékesítések; bizonyos hajók és légi járművek üzemeltetését és fedélzeti ellátását szolgáló termékértékesítések; a diplomáciai és konzuli kapcsolatok keretében, illetve egyes nemzetközi szervezetek számára végzett termékértékesítések, valamint a mezőgazdasági termelőkre vonatkozó közös térítésátalány-rendszer hatálya alá tartozó adóalany által teljesített termékértékesítések.
- (10) Az Unión belüli, vállalkozások közötti termékértékesítés rendeltetési helyen történő adóztatásának biztosítása érdekében indokolt, hogy az Unión belüli termékértékesítés esetében a teljesítés helyének az a termékek érkezési helye szerinti tagállamban található hely minősüljön, ahol a termékek a beszerző részére történő feladás, illetve fuvarozás befejezésekor vannak. Indokolt úgy rendelkezni, hogy e szabály ne legyen alkalmazandó sem a különbözet szerinti adózásra vonatkozó szabályozás hatálya alá tartozó használt cikkek, műalkotások, gyűjteménydarabok és régiségek értékesítésére, sem pedig a hajókon, légi járműveken és vonatokon teljesített termékértékesítésekre, a földgázrendszeren keresztül történő értékesítésekre, a villamosenergia-értékesítésre és a hő- vagy hűtési energia távfűtési vagy távhűtési hálózaton keresztül történő értékesítésére, mely értékesítések továbbra is a teljesítés helyére vonatkozó különös szabályozás hatálya alatt maradnak.
- (11) A Közösségen belüli beszerzés héaköteles eseményként kezelésének megszüntetése következtében felül kell vizsgálni az új közlekedési eszközök és a jövedéki termékek értékesítésére vonatkozóan jelenleg érvényben lévő különös szabályokat.
- (12) Ahhoz, hogy e végleges rendszert az Unió egész területén összehangoltan lehessen alkalmazni, egységes szabályt kell meghatározni az Unión belüli termékértékesítésekre vonatkozó héafizetési kötelezettség keletkezése tekintetében.
- (13) Általános szabályként a termékértékesítések – ideértve az Unión belüli termékértékesítéseket is – és a szolgáltatásnyújtások vonatkozásában a termék értékesítőjét, illetve a szolgáltatás nyújtóját kell terhelnie a héafizetési kötelezettségnek.
- (14) Az Unión belüli kereskedelemre alkalmazandó végleges rendszerre való fokozatos áttérés lehetővé tétele érdekében a termékértékesítések esetében indokolt kivételt engedélyezni azon szabály alól, amely szerint a héa megfizetése az értékesítő kötelessége, amennyiben a termékértékesítés minősített adóalany részére történik, és az értékesítő nem telepedett le az adóztatás helye szerinti tagállamban. Ebben az esetben a héafizetési kötelezettségnek a vevőt kell terhelnie, és neki kell elszámolnia a héát a fordított adózási mechanizmus alkalmazásával. E kivétel a várakozások szerint csökkenteni fogja azon ügyletek volumenét, amelyek esetében a héa megfizetésére kötelezett személy nem az adóztatás helye szerinti tagállamban letelepedett személy.
- (15) A fordított adózási mechanizmus ingó termékekre történő ideiglenes alkalmazására vonatkozó szabályokat felül kell vizsgálni annak érdekében, hogy biztosítani lehessen az összhangot e szabályok és az Unión belüli termékértékesítésekre kivetett héa megfizetésére kötelezett személlyel kapcsolatos, újonnan bevezetendő szabályok között.
- (16) Az Unión belüli, vállalkozások által teljesített termékértékesítések adóztatására vonatkozó szabályok alkalmazásának megkönnyítése érdekében a tagállamoknak meg

kell hozniuk a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy minden olyan adóalany és nem adóalany jogi személy, akinek, illetve amelynek a részére Unión belüli termékértékesítést teljesítenek, egyedi azonosítószámmal rendelkezzen.

- (17) Az Unión belüli termékértékesítésekhez kapcsolódó héa megfizetésének és levonásának megfelelő nyomon követése érdekében az Unión belüli termékértékesítések vonatkozásában kötelezővé kell tenni a számlakiállítást, és elő kell írni, hogy a tagállamok nem engedélyezhetik egyszerűsített számlák kiállítását. A számlákat az abban a tagállamban alkalmazandó szabályoknak megfelelően kell kiállítani, amelyben az értékesítő gazdasági tevékenységének székhelye van, vagy amelyben olyan állandó telephellyel rendelkezik, ahonnan a termékértékesítést végzi, illetve ilyen székhely vagy állandó telephely hiányában azon tagállam szabályai szerint, amelyben az értékesítő állandó lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye található.
- (18) Az Unión belüli kereskedelemre háruló adminisztratív terhek csökkentése céljából, és tekintve, hogy az Unión belüli termékértékesítések után fizetendő héát vagy ténylegesen az értékesítő számítja fel, vagy egy minősített adóalany státusszal rendelkező vevő számolja el, ezen értékesítések tekintetében célszerű eltörölni az összesítő nyilatkozatok benyújtására vonatkozó kötelezettséget.
- (19) Az Unión belüli termékértékesítések adóztatására vonatkozó rendszer módosításával összefüggésben szükség van a mezőgazdasági termelőkre vonatkozó különös térítésátalány-rendszer oly módon történő kiigazítására, hogy a szóban forgó rendszer átfogó célkitűzése továbbra is teljesüljön. Abból következően, hogy a mezőgazdasági termelők által a térítésátalány-rendszer keretében teljesített értékesítések ki vannak zárva az Unión belüli értékesítések fogalmából, e termelők határokon átnyúló, vállalkozások közötti termékértékesítései esetében a teljesítés helye továbbra is a termékek indulási helye marad, és ezen értékesítésekre az indulási hely szerinti tagállam által megállapított térítési átalány alkalmazandó.
- (20) A vállalkozásokra nehezedő adminisztratív terhek mérséklése érdekében az Unióban letelepedett, fogyasztók számára szolgáltatásokat nyújtó vagy bizonyos termékértékesítéseket teljesítő adóalanyokra vonatkozó jelenlegi különös szabályozás alkalmazási körét ki kell bővíteni oly módon, hogy az kiterjedjen minden olyan termékértékesítésre és szolgáltatásnyújtásra, amelynek esetében a héa megfizetésére kötelezett személy nem a termékértékesítés vagy a szolgáltatásnyújtás teljesítési helye szerinti tagállamban telepedett le. A szabályozást fogyasztók és vállalkozások részére teljesített értékesítésekre egyaránt indokolt alkalmazni.
- (21) Helyénvaló továbbá csökkenteni azoknak az Unió területén nem letelepedett adóalanyoknak az adminisztratív terheit is, akik vagy amelyek olyan termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást végeznek, amely tekintetében egy vagy több tagállamban héafizetésre kötelezettek; e célból lehetővé kell tenni számukra, hogy alkalmazzák a különleges szabályozást, amennyiben közvetítőt jelölnek ki. Az adó megfelelő módon történő beszedésének biztosítása érdekében e közvetítőnek az Unióban letelepedettnak kell lennie, és felelősséget kell vállalnia azért, hogy az Unióban nem letelepedett adóalany megbízásából megfizeti a héát és teljesíti a szabályozásban megállapított kötelezettségeket.
- (22) Annak érdekében, hogy az adóalanyok teljes mértékben kiaknázhassák a belső piacon rejlő előnyöket, a különös szabályozásnak nem csupán azon ügyletek bevallását kell lehetővé tennie, amelyek után az értékesítő letelepedési helye szerinti tagállamtól

eltérő tagállamokban héát kell fizetni, hanem az említett tagállamokban az adott értékesítőt terhelő héa tekintetében alkalmazható levonás végrehajtását is.

- (23) A nagyvállalkozásokra vonatkozó, héával kapcsolatos jelentéstételi kötelezettségek következetességének biztosítása érdekében felül kell vizsgálni a héabevallások e különös szabályozás keretében történő benyújtásának gyakoriságát, és e célból elő kell írni, hogy a szabályozást alkalmazó adóalanyok a szabályozás keretében havonta kötelesek héabevallást benyújtani, amennyiben éves uniós árbevételük meghaladja a 2 500 000 EUR-t.
- (24) A különös szabályozás adóhatóságok általi megfelelő nyomon követéséhez szükséges kielégítő információknak az adóalanytól való megszerzése érdekében indokolt felülvizsgálni a szóban forgó különös szabályozás keretében benyújtandó héabevallás tartalmát, figyelembe véve a szabályozás alkalmazási körének kiterjesztését, és lehetővé téve a kapcsolódó levonási jog gyakorlását.
- (25) A különös szabályozás zökkenőmentes működésének biztosítása érdekében és abból a célból, hogy az adóalany akadálytalanul élhessen a belső piac kínálta lehetőségekkel, közös szabályokat kell elfogadni az olyan helyzetek tekintetében, amikor az adóalany hitelezői pozícióban van az azonosítót kiadó tagállamban és/vagy az adóztatás helye szerinti tagállam(ok)ban.
- (26) Az egyértelműség érdekében és abból a célból, hogy csökkenjen bármilyen visszaélés vagy csalás elkövetésének lehetősége, meg kell állapítani azt az időtartamot, amely alatt egy adóalany, aki vagy amely már nem vall be olyan ügyleteket, amelyek tekintetében héa fizetésére kötelezett az adott tagállamban, még levonhatja ugyanazon tagállamban az előzetesen felszámított héát a különös szabályozás keretében benyújtott bevallásában. Az ilyen adóalanyoknak az említett időtartam lejártát követően a megfelelő visszatérítési eljárásokat kell alkalmaznia a héa visszaigénylésére.
- (27) A XIII. cím 1. fejezetében meghatározott, potenciálisan határokon átnyúló hatásokkal rendelkező eltéréseket az adóalanyokat és az adóhatóságokat sújtó szükségtelen bonyodalmak kiküszöbölése érdekében indokolt eltörölni.
- (28) Az Unión belüli termékértékesítés mint új fogalom bevezetése következtében helyénvaló a „Közösség” kifejezést az „Unió” kifejezéssel felváltani és ezáltal biztosítani a megfelelő kifejezés naprakész és következetes használatát.
- (29) Mivel ezen irányelv célkitűzéseit – többek között a héaszabályozásnak a határokon átnyúló, vállalkozások közötti árukereskedelemmel összefüggésben történő tökéletesítését szolgáló végleges héarendszer végrehajtását – a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, és ezért azok uniós szinten jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket fogadhat el a szubszidiaritásnak az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt elvével összhangban. Az arányosságnak az ugyanazon cikkben foglalt elvével összhangban ez az irányelv nem lépi túl az említett célok eléréséhez szükséges mértéket.
- (30) A tagállamok és a Bizottság magyarázó dokumentumokról szóló 2011. szeptember 28-i együttes politikai nyilatkozatának¹² megfelelően a tagállamok vállalták, hogy indokolt esetben az átültető intézkedéseikről szóló értesítéshez az irányelv egyes elemei és az azt átültető nemzeti jogi eszköz megfelelő részei közötti kapcsolatot magyarázó egy vagy több dokumentumot mellékelnek. Ezen irányelv tekintetében a jogalkotó az ilyen dokumentumok megküldését indokoltnak tekinti.

¹² HL C 369., 2011.12.17., 14. o.

(31) A 2006/112/EK irányelvet ezért ennek megfelelően módosítani kell,
ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

A 2006/112/EK irányelv a következőképpen módosul:

1. A 2. cikk a következőképpen módosul:
 - a) az (1) bekezdés b) pontját el kell hagyni;
 - b) a (2) és a (3) bekezdést el kell hagyni.
2. A 3. és a 4. cikket el kell hagyni.
3. Az 5. cikk 1. és 2. pontja helyébe a következő szöveg lép:
 - „1. »Unió« és »az Unió területe«: a tagállamok területeinek összessége a 2. pontban meghatározottak szerint;
 2. »tagállam« és »egy tagállam területe«: az Unió valamennyi tagállamának azon területe, amelyre az Európai Unió működéséről szóló szerződést annak 349. és 355. cikke értelmében alkalmazni kell, az ezen irányelv 6. cikkében meghatározott területek kivételével.”.
4. A 6. cikk a következőképpen módosul:
 - a) az (1) bekezdés bevezető szövege helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Ezen irányelv nem alkalmazandó az Unió vámterületének részét képező következő területekre.”;
 - b) a (2) bekezdés bevezető szövege helyébe a következő szöveg lép:

„(2) Ezen irányelv nem alkalmazandó az Unió vámterületének részét nem képező következő területekre.”.
5. A 9. cikk a következőképpen módosul:
 - a) a (2) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(2) Az (1) bekezdésben említett személyeken kívül adóalanynak kell tekinteni minden olyan személyt, aki vagy amely eseti alapon új közlekedési eszközt értékesít úgy, hogy azt az eladó, a beszerző vagy ezek megbízásából harmadik személy egy, a tagállamon kívüli, de az Unió területén belüli rendeltetési helyre ad fel vagy fuvaroz el.”;
 - b) a cikk a következő (3) bekezdéssel egészül ki:

„(3) A (2) bekezdés alkalmazásában »közlekedési eszközök« a következő, személyek vagy termékek szállítására szolgáló közlekedési eszközök:

 - a) szárazföldi gépjárművek, amelyek hengerűrtartalma meghaladja a 48 cm³-t, vagy teljesítménye meghaladja a 7,2 kilowattot;
 - b) 7,5 métert meghaladó hosszúságú vízi járművek, kivéve azokat a hajókat, amelyeket a nyílt tengeri kereskedelmi személyszállításra, illetve kereskedelmi, ipari vagy halászati tevékenység folytatására, valamint tengeri segítségnyújtásban vagy mentésben, vagy part menti halászatra használnak;

- c) légi járművek, amelyek felszállási össztömege meghaladja az 1 550 kg-ot, kivéve a túlnyomórészt nemzetközi forgalomban ellenérték fejében működő légitársaságok által alkalmazott légi járműveket.

E közlekedési eszközök a következő esetekben tekintendők »újnak«:

- a) szárazföldi gépjárművek esetében, amennyiben az értékesítés az első forgalomba helyezéstől számított hat hónapon belül történt, vagy amennyiben a jármű megtett útja legfeljebb 6 000 kilométer;
- b) vízi járművek esetében, amennyiben az értékesítés az első forgalomba helyezéstől számított három hónapon belül történt, vagy amennyiben a hajó megtett útja legfeljebb 100 hajózott óra;
- c) légi járművek esetében, amennyiben az értékesítés az első forgalomba helyezéstől számított három hónapon belül történt, vagy amennyiben a repülő megtett útja legfeljebb 40 repült óra.

A tagállamok állapítják meg azon feltételeket, amelyek alapján a második albekezdésben említett tényeket fennállónak kell tekinteni.”

6. A 12. cikk (1) bekezdésének bevezető szövege helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A tagállamok adóalanynak tekinthetnek bármely olyan személyt, aki vagy amely eseti jelleggel a következő ügyletek valamelyikét folytatja:”.

7. A szöveg a következő 13a. cikkel egészül ki:

„13a. cikk

(1) Bármely adóalany, aki vagy amely székhellyel vagy állandó telephellyel rendelkezik az Unió területén, illetve akinek – székhely vagy állandó telephely hiányában – állandó lakcíme vagy szokásos tartózkodási helye az Unióban van, és aki vagy amely gazdasági tevékenysége során értékesítőként vagy beszerzőként a 14. cikk (4) bekezdésének 3. pontjában, valamint a 17a., a 38. és a 39. cikkben említett ügyletek valamelyikét folytatja vagy szándékozik folytatni, kérelmet nyújthat be az adóhatóságokhoz a minősített adóalany státusz megadása iránt.

Ha a (2) bekezdésben előírt kritériumok teljesülnek, az adóhatóságnak meg kell adnia az említett státuszt, kivéve, ha a kérelmező a (3) bekezdésben szereplő feltételek alapján ki van zárva a szóban forgó minősítésből.

Ha a kérelmező olyan adóalany, aki vagy amely vámügyi célokra megkapta az engedélyezett gazdálkodó státuszt, a (2) bekezdésben említett kritériumokat teljesítettnek kell tekinteni.

(2) A minősített adóalany státusz megadásához a következő kritériumok mindegyikének teljesülnie kell:

- a) az adószabályok és a vámjogszabályok súlyos vagy ismételt megsértésének, valamint a kérelmező gazdasági tevékenységeihez kapcsolódóan nyilvántartott, súlyos büncselekményre vonatkozó adatnak a hiánya;
- b) annak a kérelmező általi igazolása, hogy műveleteit és az áruforgalmat a kereskedelmi és – adott esetben – szállítási nyilvántartások vezetésére szolgáló, a megfelelő adóellenőrzéseket lehetővé tévő rendszeren keresztül vagy

megbízható, illetve minősített belső ellenőrzési nyomvonal révén szigorúan ellenőrzése alatt tartja;

- c) a kérelmező fizetőképességének igazolása; a fizetőképesség akkor tekinthető igazoltnak, ha a kérelmező olyan jó pénzügyi helyzetben van, amely lehetővé teszi számára kötelezettségei teljesítését az érintett üzleti tevékenységtípus jellemzőinek kellő figyelembevételével, vagy ha rendelkezésre állnak biztosítási vagy más pénzügyi intézmények vagy egyéb, gazdaságilag megbízható harmadik felek által nyújtott garanciák.
- (3) A következő adóalanyoknak nem adható meg a minősített adóalany státusz:
 - a) a mezőgazdasági termelőkre vonatkozó közös térítésátalány-rendszer hatálya alá tartozó adóalanyok;
 - b) a XII. cím 1. fejezetének 2. szakaszában előírt, a kisvállalkozások számára biztosított mentességre jogosult adóalanyok;
 - c) a hía levonására nem jogosító termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást végző adóalanyok;
 - d) a 9. cikk (2) bekezdése értelmében eseti alapon új közlekedési eszközt értékesítő vagy a 12. cikk szerinti alkalmi tevékenységet folytató adóalanyok.

Az a)–d) pontban említett adóalanyok ugyanakkor az általuk folytatott egyéb gazdasági tevékenységek tekintetében megkaphatják a minősített adóalany státuszt.

- (4) A minősített adóalany státuszért folyamodó adóalany az adóhatóság által kért összes információt be kell nyújtania annak érdekében, hogy a hatóság határozni tudjon a kérelemről.

Ezen adózási státusz megadásával összefüggésben »adóhatóság« alatt a következők értendők:

- a) annak a tagállamnak az adóhatósága, amelyben a kérelmező vállalkozásának székhelye van;
- b) annak a tagállamnak az adóhatósága, amelyben a kérelmező azon állandó telephelye található, ahol az Unión belüli, adózással kapcsolatos adatokat tartalmazó főkönyveit vezetik, vagy ahol e főkönyvek hozzáférhetők, amennyiben a kérelmező vállalkozásának székhelye az Unión kívül található, de a kérelmező rendelkezik egy vagy több állandó telephellyel az Unióban;
- c) annak a tagállamnak az adóhatósága, amelyben a kérelmező állandó lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye van, amennyiben a kérelmező sem székhellyel, sem állandó telephellyel nem rendelkezik.

- (5) A kérelem elutasítása esetén az adóhatóságnak a határozat közlésével egyidejűleg az elutasítás indokairól is tájékoztatnia kell a kérelmezőt. A tagállamok biztosítják, hogy a kérelmezőnek jogában álljon fellebbezni a kérelmét elutasító határozat ellen.

- (6) A minősített adóalany státuszt elnyerő adóalany haladéktalanul tájékoztatnia kell az adóhatóságot minden olyan, a határozat meghozatalát követően felmerülő körülményről, amely érintheti vagy befolyásolhatja a státusz fenntartását. Ha a (2) bekezdésben foglalt kritériumok már nem teljesülnek, az adóhatóságnak vissza kell vonnia az adózási státuszt.

(7) A tagállamok egyikében megadott minősített adóalany státuszt valamennyi tagállam adóhatóságának el kell ismernie.”

8. A 14. cikk a következőképpen módosul:

a) a (4) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(4) Ezen irányelv alkalmazásában:

1. »termékek Unión belüli távértékesítése«: olyan termékek értékesítése, amelyeket az értékesítő adott fel vagy fuvarozott el, illetve amelyeket az értékesítő megbízásából – többek között az értékesítő közvetett részvételével – adtak fel vagy fuvaroztak el olyan tagállamból, amely eltér attól a tagállamtól, amelyben a feladott, illetve fuvarozott termékek a beszerzőhöz megérkeznek, amennyiben teljesülnek a következő feltételek:

- a) a termékértékesítést nem adóalany jogi személytől eltérő adóalany részére teljesítik;
- b) az értékesített termék nem új közlekedési eszköz és nem olyan termék, amelyet próbaüzemmel vagy a nélkül történő összeszerelés vagy üzembe helyezés után értékesít az értékesítő vagy az ő megbízásából eljáró személy;

2. »harmadik területekről vagy harmadik országokból importált termékek távértékesítése«: olyan termékek értékesítése, amelyeket az értékesítő adott fel vagy fuvarozott el, illetve amelyeket az értékesítő megbízásából – többek között az értékesítő közvetett részvételével – adtak fel vagy fuvaroztak el harmadik területről vagy harmadik országból egy valamely tagállamban lévő beszerző részére, amennyiben teljesülnek a következő feltételek:

- a) a termékértékesítést nem adóalany jogi személytől eltérő adóalany részére teljesítik;
- b) az értékesített termék nem új közlekedési eszköz és nem olyan termék, amelyet próbaüzemmel vagy a nélkül történő összeszerelés vagy üzembe helyezés után értékesít az értékesítő vagy az ő megbízásából eljáró személy;

3. »Unión belüli termékértékesítés«: olyan termékértékesítés, amely tekintetében teljesülnek a következő feltételek:

- a) a termékértékesítést adóalany teljesíti adóalany vagy nem adóalany jogi személy részére;
- b) a termékeket az értékesítő, vagy a termékeket megvásárló személy, vagy megbízásukból más személy adja fel vagy fuvarozza el az Unión belül, egy tagállamból egy másikba.”;

b) a cikk a következő (5) bekezdéssel egészül ki:

„(5) Nem minősülnek Unión belüli termékértékesítésnek a következők:

- a) a 36. cikk szerinti, próbaüzemmel vagy a nélkül történő összeszerelés vagy üzembe helyezés után teljesített termékértékesítések;
- b) a 148. vagy a 151. cikk alapján adómentes termékértékesítések;

- c) a mezőgazdasági termelőkre vonatkozó közös térítésátalány-rendszer hatálya alá tartozó adóalany által teljesített termékértékesítések.”

9. A 14a. cikk (2) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(2) Ha egy adóalany elektronikus felület, például piactér, platform, portál vagy más hasonló eszköz használata által termékek Unión belüli – az Unióban nem letelepedett adóalany által nem adóalany részére történő – értékesítését segíti elő, akkor úgy tekintendő, mintha az értékesítést elősegítő adóalany kapta volna meg, majd ő maga értékesítette volna a szóban forgó termékeket.”

10. A 17. cikk a következőképpen módosul:

a) Az (1) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Ellenérték fejében történő Unión belüli termékértékesítésnek minősül az adóalany vállalkozásának vagyonaát képező termékek továbbítása egy másik tagállamba.

»Másik tagállamba történő továbbításnak« kell tekinteni bármilyen ingó vagyontárgy adóalany általi vagy megbízásából történő feladását vagy fuvarozását vállalkozása céljára, ha az a vagyontárgy elhelyezkedése szerinti tagállamon kívüli rendeltetési helyre, de az Unión belülre történik.”;

b) a (2) bekezdés a) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„a) az adóalany által a 33., a 35a. vagy a 35b. cikkben meghatározott feltételek alapján teljesített termékértékesítés abban a tagállamban, ahol a feladás vagy a fuvarozás befejeződik;”

c) a (2) bekezdés d) és e) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„d) az Unió területén található földgázrendszeren vagy ilyen rendszerhez kapcsolt bármely hálózaton keresztül történő gázértékesítés, a villamosenergia-értékesítés, illetve a hő- vagy hűtési energia távfűtési vagy távhűtési hálózaton keresztül történő értékesítése a 38. és a 39. cikkben meghatározott feltételek alapján;

e) az adóalany általi termékértékesítés a tagállam területén a 146., a 147., a 148., a 151. és a 152. cikkben meghatározott feltételek alapján;”.

11. A szöveg a következő 17a. cikkel egészül ki:

„17a. cikk

(1) Nem minősül ellenérték fejében történő Unión belüli termékértékesítésnek az, ha valamely adóalany a vállalkozásának vagyonaát képező termékeket a vevői készlet létesítésével megteremtett helyzet alapján egy másik tagállamba továbbít.

(2) E cikk alkalmazásában vevői készlet létesítésével megteremtett helyzet akkor áll fenn, ha teljesülnek a következő feltételek:

a) valamely minősített adóalany feladja vagy elfuvarozza a termékeket egy másik tagállamba abból a célból, hogy a szóban forgó termékeket ott egy későbbi szakaszban, megérkezésük után értékesítse egy olyan másik minősített adóalany részére, akinek vagy amelynek a neve és héaazonosító száma már a fuvarozás megkezdésének időpontjában ismert;

- b) a termékeket feladó vagy fuvarozó minősített adóalany nem abban a tagállamban letelepedett személy, amelybe a termékeket feladja vagy fuvarozza;
- c) a termékeket egy későbbi szakaszban, megérkezésük után megvásárló minősített adóalany rendelkezik héaazonosító számmal abban a tagállamban, amelybe a termékeket továbbítják;
- d) a termékeket feladó vagy fuvarozó minősített adóalany feltüntette a szóban forgó feladást vagy fuvarozást a 243. cikk (3) bekezdésében előírt nyilvántartásban.

(3) Ha a (2) bekezdésben foglalt feltételek teljesülnek, a termékek feletti rendelkezési jognak az ugyanazon bekezdés c) pontjában említett minősített adóalanyra történő átruházásakor úgy kell tekinteni, hogy Unión belüli termékértékesítésre került sor abban a tagállamban, amelybe a termékeket feladták vagy elfuvarozták.”

12. A szöveg a következő 18a. cikkel egészül ki:

„18a. cikk

Ellenérték fejében végzett termékértékesítésnek kell tekinteni az olyan termékeknek az Észak-atlanti Szerződés valamelyik résztvevő államának fegyveres erői vagy az őket kísérő polgári állomány általi felhasználását, amelyek megvásárlása nem a tagállamok valamelyikének nemzeti piacára vonatkozó adózási rendet szabályozó általános szabályok alapján történt, amennyiben az ilyen termékek importja nem részesülhetne a 143. cikk (1) bekezdésének h) pontjában megállapított adómentességben.”

13. A 19. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„19. cikk

A vállalkozás vagyonának egészben vagy részben – akár ellenérték fejében, akár ingyenesen, akár apportként történő bevitellel – történő átruházását a tagállamok úgy tekintik, mintha nem történt volna termékértékesítés, és az átruházás kedvezményezettjét az átruházó jogutódjának tekintik.

A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a verseny torzulásait elkerüljék azokban az esetekben, amikor a kedvezményezett nem teljes mértékben adóköteles. A tagállamok azokat az intézkedéseket is meghozzák, amelyek szükségesek annak elkerüléséhez, hogy e cikk alkalmazása lehetővé tegye az adócsalást vagy az adókikerülést.”

14. A IV. cím 2. fejezetét el kell hagyni.

15. A 30. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„30. cikk

»Termékimportnak« kell tekinteni azon termékek Unióba való behozatalát, amelyek az Európai Unió működéséről szóló szerződés 29. cikkének értelmében nincsenek szabad forgalomban.

Az első bekezdésben említett ügyleteken kívül termékimportnak kell tekinteni a szabad forgalomban lévő termékeknek az Unió vámterületének részét alkotó harmadik területről az Unióba történő behozatalát is.”

16. Az V. cím 1. fejezetének 2. szakaszában az 1. alszakasz a következő címmel egészül ki a 32. cikk előtt:

**„1. alszakasz
Általános szabály”**

17. Az V. cím 1. fejezetének 2. szakaszában a 2. alszakasz a következő címmel egészül ki a 33. cikk előtt:

**„2. alszakasz
Különös rendelkezések”**

18. A 33. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„33. cikk

(1) A termékek Unión belüli távértékesítése esetében teljesítési helynek azt a helyet kell tekinteni, ahol a termékek a beszerző részére történő feladás, illetve fuvarozás befejezésekor vannak.

(2) Harmadik területekről vagy harmadik országokból olyan tagállamba importált termékek távértékesítése esetében, amely tagállam eltér attól a tagállamtól, ahol a termékek beszerző részére történő feladása, illetve fuvarozása befejeződik, teljesítési helynek azt a helyet kell tekinteni, ahol a termékek a beszerző részére történő feladás, illetve fuvarozás befejezésekor vannak.

(3) Harmadik területekről vagy harmadik országokból azon tagállamba importált termékek távértékesítése esetén, amely tagállamban a termékek beszerző részére történő feladása, illetve fuvarozása befejeződik, az említett tagállamot kell teljesítési helynek tekinteni, feltéve, hogy az említett termékekre vonatkozó héát a XII. cím 6. fejezetének 4. szakaszában foglalt különös szabályozás keretében kell bevallani.”

19. A 35. cikket el kell hagyni.

20. A szöveg a következő 35a., 35b., 35c. és 35d. cikkel egészül ki:

„35a. cikk

Unión belüli termékértékesítés esetében teljesítési helynek azt a helyet kell tekinteni, ahol a termékek a beszerző részére történő feladás, illetve fuvarozás befejezésekor vannak.

35b. cikk

Új közlekedési eszköz nem adóalany jogi személytől eltérő nem adóalany számára történő értékesítése esetében, amennyiben a termékeket egy tagállamból egy másik tagállamba adják fel vagy fuvarozzák el, teljesítési helynek azt a helyet kell tekinteni, ahol az érintett termékek a feladás, illetve a fuvarozás befejezésekor vannak.

35c. cikk

A 33. és a 35a. cikktől eltérve, e cikkek rendelkezései nem alkalmazandók a 311. cikk (1) bekezdésének 1–4. pontjában meghatározott használt cikkek, műalkotások, gyűjteménydarabok és régiségek értékesítésére, mely termékek tekintetében a héát a rájuk vonatkozó különös szabályozásnak megfelelően kell megfizetni.

35d. cikk

A 35a. és a 35b. cikk alkalmazásában, amennyiben a termékek feladása vagy fuvarozása valamely harmadik területen vagy harmadik országban kezdődik, és a 201. cikk szerint adófizetésre kötelezett, kijelölt vagy elismert importőr által végzett termékértékesítés vagy egy későbbi értékesítés keretében a termékek fuvarozása vagy feladása egy, az import szerinti tagállamtól eltérő tagállamban fejeződik be, úgy kell tekinteni, hogy a termékeket az import szerint tagállamból fuvarozták el vagy adták fel.”

21. Az V. cím 1. fejezetének 2. szakasza a következő 36a. cikkel egészül ki:

„36a. cikk

(1) Amennyiben a termékek értékesítésére láncügyletnek minősülő helyzetben kerül sor, a 14. cikk (4) bekezdése 3. pontjának b) alpontja szerinti, egyik tagállamból a másikba történő fuvarozást vagy feladást az első értékesítő által a közbenső szereplő részére teljesített értékesítéshez kell hozzárendelni, amennyiben teljesülnek a következő feltételek:

- a) a közbenső szereplő közli a termékek érkezési helye szerinti tagállam nevét az első értékesítővel;
- b) a közbenső szereplő héaazonosító számmal rendelkezik egy, a termékek feladásának vagy fuvarozásának megkezdése szerinti tagállamtól eltérő tagállamban.

(2) Ha az (1) bekezdésben foglalt feltételek bármelyike nem teljesül, a láncügyletnek minősülő helyzetben a 14. cikk (4) bekezdése 3. pontjának b) alpontja szerinti, egyik tagállamból a másikba történő fuvarozást vagy feladást a közbenső szereplő által a beszerző részére teljesített értékesítéshez kell hozzárendelni.

(3) E cikk alkalmazásában a következő fogalommeghatározásokat kell alkalmazni:

- a) »láncügyletnek minősülő helyzet«: olyan helyzet, amelyben ugyanazon termékek adóalanyok által végzett, egymást követő értékesítései a termékek egyetlen, egyik tagállamból a másikba történő fuvarozásával vagy feladásával járnak, és amelyben mind a köztes szereplő, mind az első értékesítő minősített adóalany;
- b) »közbenső szereplő«: a lánc egyik – az első értékesítőtől eltérő – értékesítője, aki vagy amely feladja vagy fuvarozza a termékeket, illetve akinek vagy amelynek a megbízásából valamely harmadik személy ezt elvégzi;
- c) »első értékesítő«: a láncon belüli azon adóalany, aki vagy amely a termékeket a közbenső szereplő részére értékesíti;
- d) »beszerző«: a láncon belüli azon adóalany, akinek vagy amelynek a részére a közbenső szereplő a termékeket értékesíti.”

22. A 37. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„37. cikk

(1) Abban az esetben, ha a termékértékesítés hajó vagy repülőgép fedélzetén, illetve vonaton történik a személyszállítás Unión belül lebonyolított része során, a termékértékesítés teljesítési helyének a személyszállítás kiindulási helyét kell tekinteni.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásában »a személyszállítás Unión belül lebonyolított szakasza«: a személyszállításnak az Unión kívül meg nem szakított, a személyszállítás indulási és érkezési helye közötti szakasza.

»A személyszállítás indulási helye«: az utasok számára az Unión belül biztosított első beszállási hely, adott esetben a személyszállítás Unión kívüli megszakítását követően.

»A személyszállítás érkezési helye«: az Unióban felszálló utasok számára biztosított utolsó Unión belüli kiszállási hely, adott esetben a személyszállítás Unión kívüli megszakítását megelőzően.

Oda-vissza út esetén a visszautat külön személyszállítási műveletnek kell tekinteni.

(3) A korábbi szakaszban megfizetett hía levonási joga mellett a tagállamok mentességben részesíthetik a járművön való elfogyasztásra szánt azon termékek értékesítését – illetve fenntarthatják annak adómentességét –, amelyek adóztatási helyének meghatározása az (1) bekezdéssel összhangban történik.”

23. A 38. cikk (1) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Az adóköteles viszonteladó számára az Unió területén található földgázrendszeren vagy ilyen rendszerhez kapcsolt bármely hálózaton keresztül történő gázértékesítés, a villamosenergia-értékesítés, illetve a hő- vagy hűtési energia távfűtési vagy távhűtési hálózaton keresztül történő értékesítése esetén a teljesítés helyének azt a helyet kell tekinteni, ahol az adóköteles viszonteladó azon gazdasági tevékenységének székhelye vagy állandó telephelye van, amely részére a terméket értékesítik, ilyen székhely vagy állandó telephely hiányában pedig azt a helyet, ahol állandó lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye van.”

24. A 39. cikk első bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„Azoknak az Unió területén található földgázrendszeren vagy ilyen rendszerhez kapcsolt bármely hálózaton keresztül történő gázértékesítéseknek, villamosenergia-értékesítéseknek, illetve hő- vagy hűtési energia távfűtési vagy távhűtési hálózaton keresztül történő értékesítéseinek esetében, amelyek nem tartoznak a 38. cikk hatálya alá, a teljesítés helyének azt a helyet kell tekinteni, ahol a megrendelő a termékeket ténylegesen használja vagy fogyasztja.”

25. Az V. cím 2. fejezetét el kell hagyni.

26. A 49. és az 50. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„49. cikk

A nem adóalanyok részére végzett, az Unión belüli áru fuvarozástól eltérő áru fuvarozás teljesítési helye az a hely, ahol – a megtett útszakasszal arányosan – a fuvarozást ténylegesen teljesítik.

50. cikk

A nem adóalanyok részére végzett, Unión belüli áru fuvarozás teljesítési helye a fuvarozás indulási helye.”

27. Az 51. cikk első bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

»Unión belüli áru fuvarozás«: minden olyan áru fuvarozás, amely során az indulás és az érkezés helye két különböző tagállam területén található.”

28. Az 52. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„52. cikk

A tagállamoknak eltekinthetnek attól, hogy héát vessenek ki a nem adóalanyok részére végzett, Unión belüli áru fuvarozás azon részére, amely az Unió területének részét nem képező vizeken valósul meg.”

29. Az 55. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„55. cikk

Az éttermi és vendéglátóipari szolgáltatások teljesítési helye az a hely, ahol ezeket a szolgáltatásokat ténylegesen nyújtják, a hajók és a repülőgépek fedélzetén, illetve a vonatokon a személyszállításnak az Unió területén belül lebonyolított szakasza során ténylegesen nyújtott szolgáltatások kivételével.”

30. Az 57. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„57. cikk

(1) Azon éttermi és vendéglátóipari szolgáltatások teljesítési helye, amelyeket ténylegesen hajók és repülőgépek fedélzetén, illetve vonatokon nyújtanak a személyszállításnak az Unió területén belül lebonyolított szakasza során, a személyszállítás indulási helye.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásában »a személyszállítás Unión belül lebonyolított szakasza«: a személyszállításnak az Unión kívül meg nem szakított, a személyszállítás indulási és érkezési helye közötti szakasza.

»A személyszállítás indulási helye«: az utasok számára az Unión belül biztosított első beszállási hely, adott esetben a személyszállítás Unión kívüli megszakítását követően.

»A személyszállítás érkezési helye«: az Unióban felszálló utasok számára biztosított utolsó Unión belüli kiszállási hely, adott esetben a személyszállítás Unión kívüli megszakítását megelőzően.

Oda-vissza út esetén a visszautat külön személyszállítási műveletnek kell tekinteni.”

31. Az V. cím 3. fejezetének 3. szakaszában a 9. alszakasz címének helyébe a következő szöveg lép:

„9. alszakasz

Nem adóalanyok számára az Unión kívül nyújtott szolgáltatások”

32. Az 59. cikk első bekezdése a következőképpen módosul:

- a) a bevezető szövegrész helyébe a következő szöveg lép:

„Az Unión kívül letelepedett, illetve az Unión kívül állandó lakóhellyel vagy tartózkodási hellyel rendelkező nem adóalanyok részére nyújtott alábbi szolgáltatások teljesítési helye az a hely, ahol az adott személy letelepedett, illetve ahol állandó lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye van:”;

- b) a h) pont helyébe a következő szöveg lép:

„h) az Unió területén található földgázrendszerhez vagy ilyen rendszerhez kapcsolt bármely hálózathoz, a villamosenergia-rendszerhez, illetve a távfűtési vagy távhűtési hálózatokhoz történő hozzáférés biztosítása, továbbá az e rendszereken vagy hálózatokon keresztül történő szállítás vagy elosztás biztosítása, valamint más, ezekhez közvetlenül kapcsolódó szolgáltatások nyújtása.”

33. Az 59a. cikk a) és b) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„a) e szolgáltatások vagy közülük egyesek területükre eső teljesítési helyét úgy tekinthetik, mintha az az Unión kívül lenne, amennyiben a szolgáltatások tényleges használata és igénybevétele az Unión kívül történik;

b) e szolgáltatások vagy közülük egyesek Unión kívüli teljesítési helyét úgy tekinthetik, mintha az a területükre esne, amennyiben a szolgáltatások tényleges használata és igénybevétele a területükön történik.”

34. Az V. címbe a 3a. fejezet címének helyébe a következő szöveg lép:

„A 33. CIKK (1) BEKEZDÉSÉNEK HATÁLYA ALÁ TARTOZÓ TERMÉKÉRTÉKESÍTÉSEKET FOLYTATÓ ÉS AZ 58. CIKK HATÁLYA ALÁ TARTOZÓ SZOLGÁLTATÁSOKAT NYÚJTÓ ADÓALANYOKRA VONATKOZÓ ÉRTÉKHATÁR”

35. Az 59c. cikk a következőképpen módosul:

- a) az (1) bekezdés bevezető szövege helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A 33. cikk (1) bekezdése és az 58. cikk a következő feltételek teljesülése esetén nem alkalmazandó:”;

- b) a (3) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(3) Az a tagállam, amelynek a területén a termékek feladásuk, illetve fuvarozásuk megkezdésekor találhatók, vagy amelyben a távközlési, rádió- és televízióműsor- vagy elektronikus úton nyújtott szolgáltatásokat nyújtó adóalany letelepedett, az (1) bekezdés szerinti termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást végző adóalanyokat feljogosítja arra, hogy választhassák a teljesítési hely 33. cikk (1) bekezdésének és az 58. cikknek megfelelő meghatározását, amely választás mindenestre legalább két naptári évre szól.”

36. A 60. és a 61. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„60. cikk

A termékimport teljesítési helye azon tagállam, amelynek területén a termék az Unió területére történő belépéskor található.

61. cikk

A 60. cikktől eltérve, amennyiben a szabad forgalomban nem lévő termékek az Unióba történő behozatalukkor a 156. cikkben említett eljárások valamelyike, vagy az importvám alóli teljes mentességű ideiglenes behozatali, vagy a külső árutovábbítási eljárás hatálya alá kerülnek, e termékek importjának teljesítési helye az a tagállam, amelynek területén a termékek kikerülnek az említett eljárások hatálya alól.

Hasonlóképpen, amennyiben a szabad forgalomban lévő termékek az Unió területére való behozatalukkor a 276. és a 277. cikkben említett eljárások egyikének hatálya alá kerülnek, az import teljesítési helye azon tagállam, amelynek területén a termékek kikerülnek az említett eljárások hatálya alól.”

37. A 64. cikk (2) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(2) Az egy naptári hónapnál hosszabb időszakon át folyamatosan végzett Unión belüli termékértékesítések esetében mindaddig, amíg az értékesítés véget nem ér, az értékesítés az egyes naptári hónapok lejártakor minősül teljesítettnek.”

38. A 66. cikk második bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„Mindazonáltal az első bekezdésben biztosított eltérés nem alkalmazandó azokra a szolgáltatásnyújtásokra, amelyek tekintetében a héát a 196. cikk értelmében a szolgáltatás igénybevevője köteles megfizetni, sem pedig az Unión belüli termékértékesítésekre és az új közlekedési eszközöknek a 35b. cikk szerinti értékesítéseire.”

39. A 67. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„67. cikk

Az Unión belüli termékértékesítések és az új közlekedési eszközöknek a 35b. cikk szerinti értékesítései esetében a héafizetési kötelezettség a számla kibocsátásakor vagy a 222. cikk első bekezdésében említett határidő lejártakor keletkezik, amennyiben addig az időpontig nem kerül sor számla kibocsátására.

A 64. cikk (1) bekezdése, a 64. cikk (2) bekezdésének harmadik albekezdése és a 65. cikk azonban nem alkalmazandó az Unión belüli termékértékesítések és az új közlekedési eszközöknek a 35b. cikk szerinti értékesítései tekintetében.”

40. A VI. cím 3. fejezetét el kell hagyni.

41. A 71. cikk (1) bekezdésének első albekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Amennyiben a termékek az Unióba történő behozatalakor a 156., a 276. és a 277. cikkben meghatározott eljárások valamelyikének, vagy az importvám alóli teljes mentességű ideiglenes behozatali vagy a külső árutovábbítási eljárásnak a hatálya alá kerülnek, az adóztatandó tényállás csak akkor valósul meg, és a héafizetési kötelezettség akkor keletkezik, amikor a termékek kikerülnek az említett eljárások hatálya alól.”

42. A 76. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„76. cikk

Más tagállamba történő terméktovábbítás formájában megvalósuló Unión belüli értékesítés esetén az adóalap a termék, illetve a hasonló termékek vételára, vagy vételár hiányában a terméktovábbítás időpontjában meghatározott önköltségi ár.”

43. A 78. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„78. cikk

(1) Az adóalap részét képezik a következő tényezők:

- a) adók, vámok, díjak, illetékek és más kötelező jellegű befizetések, kivéve magát a héát;
- b) azon járulékos költségek – így különösen a jutalék, a csomagolási, fuvarozási és biztosítási költségek –, amelyeket az értékesítő a beszerzőre terhel.

Az első albekezdés a) pontjának alkalmazásában a vámok magukban foglalják az azon tagállamban fizetendő jövedéki adót is, amelyben a jövedékiadó-köteles termékek Unión belüli értékesítésére a 35a. cikkben foglaltaknak megfelelően sor kerül.

Az első albekezdés b) pontjának alkalmazásában a tagállamok járulékos költségeknek tekinthetnek olyan költségeket, amelyek külön megállapodás tárgyát képezik.

(2) Amennyiben az Unión belüli termékértékesítés megvalósításának időpontját követően az értékesítő részére visszatérítik a termékek feladásának vagy fuvarozásának kezdőhelye szerinti tagállamban megfizetett jövedéki adó összegét, az adóalapot megfelelő módon csökkenteni kell abban a tagállamban, amelyben a jövedékiadó-köteles Unión belüli termékértékesítésre a 35a. cikkben foglaltaknak megfelelően sor kerül.

(3) Ezen irányelv alkalmazásában »jövedékiadó-köteles termékeknek« tekintendők a 2008/118/EK tanácsi irányelv(*) 1. cikkének (1) bekezdése szerinti energiatermékek, alkohol és alkoholtartalmú italok, valamint dohánygyártmányok; nem tekintendő azonban ilyen terméknek az Unió területén található földgázrendszeren vagy ilyen rendszerhez kapcsolt bármely hálózaton keresztül értékesített gáz.”

(*) A Tanács 2008/118/EK irányelve (2008. december 16.) a jövedéki adóra vonatkozó általános rendelkezésekről és a 92/12/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 9., 2009.1.14., 12. o.).

44. A VII. cím 3. fejezetét el kell hagyni.

45. A 85. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„85. cikk

Termékimport esetében az adóalap a hatályos uniós rendelkezéseknek megfelelően megállapított vámérték.”

46. A 86. cikk (1) bekezdésének b) pontja helyébe a következő szöveg lép:

- „b) azon járulékos költségek – így különösen a jutalék, a csomagolási, fuvarozási és biztosítási költségek – amelyek az import szerinti tagállam területén a termék első rendeltetési helyéig felmerültek, valamint azon járulékos költségek, amelyek a terméknek egy másik, az Unión belül található rendeltetési helyre történő fuvarozásából adódnak, amennyiben ez a hely az adóztatandó tényállás megvalósulásának időpontjában ismert.”

47. A 88. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„88. cikk

Azokat az Unióból ideiglenesen kivitt termékeket illetően, amelyeket újra behoznak, miután azokat az Unión kívül megjavították, feldolgozták, átalakították, konfekcionálták vagy újramegmunkálták, a tagállamok intézkedéseket hoznak annak biztosítására, hogy a hêa vonatkozásában a késztermék adóügyi megítélése ugyanaz legyen, mint amelyet akkor alkalmaznának, ha a termékeken az említett műveleteket a területükön végezték volna el.”

48. A 91. cikk a következőképpen módosul:

- a) az (1) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Amennyiben az import adóalapjának meghatározásához szükséges tételeket nem azon tagállam fizetőeszközében fejezik ki, amelyben az adófizetési kötelezettség keletkezik, az átváltási árfolyamot a vámérték kiszámítását szabályozó uniós rendelkezésekkel összhangban kell meghatározni.”;

- b) a (2) bekezdés harmadik albekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„Néhány, az első albekezdésben említett ügylet esetében vagy az adóalanyok egyes csoportjainál azonban a tagállamok alkalmazhatják azt az átváltási árfolyamot, amelyet az uniós rendelkezésekkel összhangban a vámérték meghatározására alkalmaznak.”

49. A 93. cikk b) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„b) Unión belüli termékértékesítés;”.

50. A 94. cikket el kell hagyni.

51. A 131. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„131. cikk

A 2–9. fejezetben említett adómentességeket az egyéb uniós rendelkezések sérelme nélkül, az említett adómentességek helyes és egyszerű alkalmazása, valamint az esetleges adócsalások, adókikerülések és visszaélések megelőzése céljából a tagállamok által meghatározott feltételeknek megfelelően kell alkalmazni.”

52. A IX. címbe a 4. fejezet címének helyébe a következő szöveg lép:

**„BIZONYOS UNIÓN BELÜLI ÁRUFUVAROZÁSOK
ADÓMENTESSÉGE”**

53. A IX. cím 4. fejezetének 1. és 2. szakaszát el kell hagyni.

54. A IX. cím 4. fejezetében a 3. szakasz címét el kell hagyni.

55. A 142. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„142. cikk

A tagállamok mentesítik az Azori-szigetek és Madeira autonóm területeket alkotó szigetekre érkező vagy onnan induló, valamint az említett szigetek közötti, Unión belüli árufuvarozási szolgáltatásokat.”

56. A 143. cikk a következőképpen módosul:

- a) az (1) bekezdés b) és c) pontja helyébe a következő szöveg lép:
 - „b) a 2007/74/EK(*), a 2009/132/EK(**) és a 2006/79/EK(***) tanácsi irányelvben szabályozott termékek végleges importja;
 - c) azoknak az Unió vámterületéhez tartozó harmadik területről érkező, szabad forgalomban levő termékeknek a végleges importja, amelyek a b) pont szerinti adómentességre jogosultak lennének, amennyiben a 30. cikk első bekezdése értelmében vett termékimport tárgyát képeznék;”
- b) az (1) bekezdés d) pontja helyébe a következő szöveg lép:
 - „d) harmadik területről vagy harmadik országból feladott vagy fuvarozott termékeknek olyan tagállamba történő importja, amely eltér a feladás vagy a fuvarozás rendeltetési helye szerinti tagállamtól, abban az esetben, ha a 201. cikk szerint adófizetésre kötelezett, kijelölt vagy elismert importőr által végzett termékértékesítés Unión belüli termékértékesítés;”
- c) az (1) bekezdés fa) pontja helyébe a következő szöveg lép:
 - „fa) az uniós intézmények, az Európai Atomenergia-közösség, az Európai Beruházási Bank, valamint az Európai Unió által létrehozott szervek – amelyekre vonatkozik az Európai Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló (7. számú) jegyzőkönyv – által végzett termékimport, az említett jegyzőkönyvben és a végrehajtására vonatkozó megállapodásokban vagy a székhelyről szóló egyezményekben meghatározott korlátozásokkal és feltételekkel, amennyiben ez nem eredményezi a verseny torzulását;”
- d) a (2) bekezdés bevezető szövege helyébe az alábbi szöveg lép:
 - „(2) Azokban az esetekben, amikor a termékek importját Unión belüli termékértékesítés követi, az (1) bekezdés d) pontjában szereplő mentesség csak akkor alkalmazható, ha az importőr az import időpontjáig legalább a következő adatokat közli az import helye szerinti tagállam illetékes hatóságaival:”
- e) a (2) bekezdés b) pontja helyébe a következő szöveg lép:
 - „b) azon beszerző valamely másik tagállam által kibocsátott héaazonosító száma vagy – a 17. cikk (1) bekezdése szerinti terméktovábbítás esetén – saját héaazonosító száma, akinek vagy amelynek a részére a termékeket értékesítik;”

(*) A Tanács 2007/74/EK irányelve (2007. december 20.) a harmadik országokból beutazó személyek által importált termékek után fizetendő hozzáadottérték-adó és jövedéki adó alóli mentesítésről (HL L 346., 2007.12.29., 6. o.).

(**) A Tanács 2009/132/EK irányelve (2009. október 19.) a 2006/112/EK irányelv 143. cikke b) és c) pontja hatályának meghatározásáról bizonyos termékek végleges behozatalára kivetett hozzáadottérték-adó alóli mentességek tekintetében (kodifikált változat) (HL L 292., 2009.11.10., 5. o.).

(***) A Tanács 2006/79/EK irányelve (2006. október 5.) a harmadik országokból származó nem kereskedelmi jellegű kisebb küldemények behozatalának adómentességéről (kodifikált változat) (HL L 286., 2006.10.17., 15. o.).

57. A 145. cikk (2) bekezdésének második albekezdése helyébe a következő szöveg lép:
- „A tagállamok módosíthatják nemzeti rendelkezéseiket annak érdekében, hogy csökkentsék a verseny torzulását, és különösen annak érdekében, hogy elkerüljék az adóztatás elmaradását, illetve a kettős adóztatást az Unión belül.”
58. A 146. cikk (1) bekezdésének a)–d) pontja helyébe a következő szöveg lép:
- „a) az eladó által vagy megbízásából az Unión kívülre feladott vagy elfuvarozott termékek értékesítése;
- b) nem az érintett tagállam területén letelepedett beszerző által vagy megbízásából az Unión kívülre feladott vagy elfuvarozott termékek értékesítése, kivéve a kedvtelési célú kishajók és magán légi járművek, valamint az egyéb, magánhasználatra szánt közlekedési eszközök felszerelésére és ellátására szolgáló termékeket, amennyiben ezeket a beszerző maga fuvarozta el;
- c) termékek olyan elismert szervezetek számára történő értékesítése, amelyek az Unió területén kívül végzett humanitárius, jótékonyági vagy oktatói tevékenységük keretében azokat az Unió területéről kiviszik;
- d) az olyan ingó javakon végzett munkából álló szolgáltatások, amely javakat az ilyen munkának az Unióban történő elvégzése céljából szereztek be vagy importáltak, és amelyeket a szolgáltatást nyújtó személy vagy a nem az érintett tagállam területén letelepedett beszerző, illetve azok megbízásából eljáró személy adott fel vagy fuvarozott el az Unió területén kívülre;”.
59. A 147. cikk a következőképpen módosul:
- a) az (1) bekezdés a) és b) pontja helyébe a következő szöveg lép:
- „a) az utas az Unióban nem letelepedett személy;
- b) a termékeket az értékesítés hónapját követő három hónapon belül kifuvarozzák az Unióból;”
- b) a (2) bekezdés első és második albekezdése helyébe a következő szöveg lép:
- „(2) Az (1) bekezdés alkalmazásában »az Unióban nem letelepedett utas« az az utas, akinek állandó lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye nem az Unióban található. Ebben az esetben »állandó lakóhely vagy szokásos tartózkodási hely« az a hely, amely az útlevélben, a személyi igazolványban, vagy bármilyen más olyan okmányban szerepel, amelyet személyazonosság igazolására érvényesként ismer el az a tagállam, amelynek területén az értékesítés történik.
- A kivitelt a számlával vagy más igazoló okmánnyal kell bizonyítani, amelyet a termékeket az Unióból kiléptető vámhivatal lebélyegzett.”
60. A 151. cikk (1) bekezdésének aa) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„aa) az uniós intézmények, az Európai Atomenergia-közösség, az Európai Beruházási Bank, valamint az Európai Unió által létrehozott szervek – amelyekre vonatkozik az Európai Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló (7. számú) jegyzőkönyv – számára teljesített termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás, az említett jegyzőkönyvben és a végrehajtására vonatkozó megállapodásokban vagy a székhelyről szóló egyezményekben meghatározott korlátozásokkal és feltételekkel, amennyiben ez nem eredményezi a verseny torzulását;”.

61. A 153. cikk első bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„A tagállamok mentesítik az adó alól a mások nevében és megbízásából eljáró közvetítők által nyújtott szolgáltatásokat, amennyiben az említett közvetítők a 6., a 7. és a 8. fejezetben meghatározott, illetve az Unión kívül végzett ügyletekben működnek közre.”

62. A 154. és a 155. cikk helyébe az alábbi szöveg lép:

„154. cikk

E szakasz alkalmazásában »vámraktártól eltérő raktáraknak« a jövedékiadó-köteles termékek esetében a 2008/118/EK irányelv 4. cikkének 11. pontjában adóraktárként meghatározott helyek, a nem jövedékiadó-köteles termékek esetében pedig a tagállamok által ilyenként meghatározott helyek tekintendők.

155. cikk

A tagállamok az egyéb uniós adózási rendelkezések sérelme nélkül és a héabizottsággal folytatott konzultációt követően különös intézkedéseket hozhatnak annak érdekében, hogy mentesítsék az adó alól az ebben a szakaszban meghatározott ügyleteket vagy azok közül egyes ügyleteket, feltéve, hogy a szóban forgó intézkedések nem végső felhasználásra vagy fogyasztásra irányulnak, továbbá, hogy az ebben a szakaszban meghatározott eljárások alóli kivonáskor esedékes heta összege megfelel annak az adóösszegnek, amelyet akkor kellett volna megfizetni, ha a tagállamok az érintett ügyletek mindegyikét megadóztatták volna a területükön.”

63. A 156. cikk (2) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(2) Az (1) bekezdésben említett helyek meghatározásában a hatályos uniós vámrendelkezéseket kell alkalmazni.”

64. A 158. cikk (1) bekezdésének b) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„b) amennyiben a termékeket olyan adóalanyoknak szánták, akik légi járatokon vagy tengeri átkeléskor a légi jármű vagy a hajó utasait látják el, és az érkezés helye az Unión kívül van;”.

65. A 161. cikk b) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„b) a 30. cikk második bekezdésében említett termékértékesítések, amelyekre továbbra is érvényes a 276. cikkben említett uniós belső árutovábbítási eljárás.”

66. A 162. cikket el kell hagyni.

67. A 164. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés a) pontja helyébe a következő szöveg lép:

- „a) az adóalany részére történő termékimport és -értékesítés, amely azt a célt szolgálja, hogy a termékek – változatlan állapotban vagy feldolgozás után – exportálásra kerüljenek az Unióból;”
- b) a (2) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:
- „(2) A mentesség nem alkalmazandó azokra az Unión belüli termékértékesítésekre, amelyek esetében a héa megfizetésére kötelezett értékesítő a XII. cím 6. fejezetének 3. szakaszában előírt különös szabályozást alkalmazza az érintett értékesítések után fizetendő adó bevallására és megfizetésére.”
68. A 165. cikket el kell hagyni.
69. A 168. cikk a következőképpen módosul:
- a) a b) pont helyébe a következő szöveg lép:
- „b) a 17. cikk (1) bekezdése, a 18. cikk a) pontja és a 27. cikk értelmében termékértékesítésnek vagy szolgáltatásnyújtásnak minősülő ügylet után fizetendő héát;”
- b) a c) és a d) pontot el kell hagyni.
70. A 169. cikk b) és c) pontja helyébe a következő szöveg lép:
- „b) a 142. vagy a 144. cikk, a 146–149. cikk, a 151., a 152., a 153. vagy a 156. cikk, a 157. cikk (1) bekezdésének b) pontja, a 158–161. cikk vagy a 164. cikk értelmében adómentes ügyletek;
- c) a 135. cikk (1) bekezdésének a)–f) pontja értelmében adómentes ügyletek, ha a beszerző letelepedési helye az Unió területén kívül található, vagy ha a szóban forgó ügyletek közvetlenül az Unión kívüli országba történő termékexporttal kapcsolatosak.”
71. A 170. cikk b) pontja helyébe a következő szöveg lép:
- „b) azon ügyletek, amelyek esetében az adót a 194., a 196., a 199. cikknek megfelelően kizárólag a termék beszerzője vagy a szolgáltatás igénybevevője köteles megfizetni.”
72. A 171. cikk a következőképpen módosul:
- a) a (2) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:
- „(2) Az Unió területén nem letelepedett adóalanyok részére a héát a 86/560/EGK irányelvben megállapított részletes végrehajtási szabályoknak megfelelően kell visszatéríteni.
- A 86/560/EGK irányelv alkalmazásában szintén az Unióban nem letelepedett adóalanyoknak kell tekinteni az említett irányelv 1. cikkében említett adóalanyokat, ha a héaköteles termékek vagy szolgáltatások vásárlása, illetve a héaköteles termékimport helye szerinti tagállamban a termékeket vagy a szolgáltatásokat csak olyan személy részére értékesítették, aki vagy amely a 194., a 196., illetve a 199. cikk értelmében a héa megfizetésére kötelezett személynek minősül.”;
- b) a (3) bekezdés b) pontja helyébe a következő szöveg lép:
- „b) az olyan termékértékesítés tekintetében kiszámlázott héa, amely a 146. cikk (1) bekezdésének b) pontja értelmében adómentes vagy az lehet.”

73. A 171a. cikk első bekezdése helyébe a következő szöveg lép:
- „A tagállamok ahelyett, hogy a 86/560/EGK vagy a 2008/9/EK irányelv alapján visszatérítenék a héát egy adóalanynak azon termékértékesítések vagy szolgáltatásnyújtások esetében, amelyek tekintetében az adott adóalany a 194., a 196. vagy a 199. cikk alapján adófizetésre kötelezett, engedélyezhetik ennek az adónak a 168. cikkben megállapított eljárás szerinti levonását. A 86/560/EGK irányelv 2. cikkének (2) bekezdése, valamint 4. cikkének (2) bekezdése szerinti meglévő korlátozásokat fenn lehet tartani.”
74. A 172. cikk (1) bekezdésének első albekezdése helyébe a következő szöveg lép:
- „(1) Minden olyan személy, aki vagy amely a 9. cikk (2) bekezdésében megállapított feltételekkel eseti jelleggel új közlekedési eszközt értékesít, és ennek következtében adóalanynak minősül, az új közlekedési eszköz beszerző számára történő feladásának vagy elfuvarozásának kezdőhelye szerinti tagállamban jogosult levonni az új közlekedési eszköz beszerzése vagy importja után fizetendő vagy megfizetett héát legfeljebb azon összeg erejéig, amely heaösszeg megfizetésére kötelezett lenne, ha az értékesítés heaköteles lenne abban a tagállamban, ahol az új közlekedési eszköz beszerző számára történő feladása vagy elfuvarozása megkezdődik.”
75. A 175. cikk (2) bekezdésének második albekezdése helyébe a következő szöveg lép:
- „A tagállamok azonban továbbra is alkalmazhatják az 1979. január 1-jén, illetve – az Unióhoz az említett időpontot követően csatlakozó tagállamok esetében – a csatlakozás időpontjában hatályos szabályozásukat.”
76. A 176. cikk második bekezdése helyébe a következő szöveg lép:
- „Az első albekezdésben említett rendelkezések hatálybalépéséig a tagállamok fenntarthatnak minden olyan korlátozást, amelyet az 1979. január 1-jén, illetve – az Unióhoz az említett időpontot követően csatlakozó tagállamok esetében – a csatlakozás időpontjában hatályos nemzeti jogszabályaik előírnak.”
77. A 177. cikk második bekezdése helyébe a következő szöveg lép:
- „A tagállamok az azonos versenyfeltételek biztosítása érdekében az adólevonásból való kizárás helyett azokat a termékeket, amelyeket az adóalany maga állított elő, vagy amelyeket az Unión belül szerzett be, illetve importált, úgy is megadóztathatják, hogy az adó ne haladja meg azt a heaösszeget, amelyet hasonló termékek beszerzése esetén kellene megfizetni.”
78. A 178. cikk a következőképpen módosul:
- a) a c) és a d) pontot el kell hagyni;
- b) az f) pont helyébe a következő szöveg lép:
- „f) amennyiben a 194., a 196. vagy a 199. cikk értelmében termék beszerzőjeként vagy szolgáltatás igénybevevőjeként heafizetésre kötelezett, az egyes tagállamok által előírt alaki követelményeknek kell megfelelnie.”
79. A 181. cikket el kell hagyni.
80. A 182. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„182. cikk

A 180. cikk alkalmazására vonatkozó feltételeket és részletes szabályokat a tagállamok állapítják meg.”

81. A 193. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„193. cikk

A 194–200. cikkben és a 202. cikkben meghatározott esetek kivételével a héát az adóztatandó termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást végző adóalany köteles megfizetni.”

82. A 194. cikk (1) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Ha az adóztatandó szolgáltatásnyújtást nem abban a tagállamban letelepedett adóalany teljesíti, mint amelyikben a héát meg kell fizetni, a tagállamok előírhatják, hogy a héát a szolgáltatás igénybevevőjének kell megfizetnie.”

83. A szöveg a következő 194a. cikkel egészül ki:

„194a. cikk

Ha a termékeket nem abban a tagállamban letelepedett adóalany értékesíti, mint amelyikben a héát meg kell fizetni, a héát a terméket beszerző személynek kell megfizetnie, amennyiben a 13a. cikk alapján megkapta a minősített adóalany státuszt.”

84. A 195. cikket el kell hagyni.

85. A 197. cikket el kell hagyni.

86. A 199a. cikk a következőképpen módosul:

- a) az (1) bekezdés bevezető szövege helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A tagállamok 2028. december 31-ig előírhatják, hogy a hēa megfizetésére azon adóalany kötelezett, aki vagy amely részére a következő termékértékesítések vagy szolgáltatásnyújtások bármelyikét teljesítették.”;

- b) az (1) bekezdés c), d), e), h), i) és j) pontját el kell hagyni;

- c) az (1b) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(1b) Az (1) bekezdésben meghatározott mechanizmust azzal a feltétellel lehet az ugyanazon bekezdés f) és g) pontjában említett bármely szolgáltatás nyújtására alkalmazni, hogy az (1) bekezdésben meghatározott mechanizmus hatálya alá tartozó szolgáltatást nyújtó adóalanyok tekintetében megfelelő és eredményes jelentéstételi kötelezettség kerül bevezetésre.”;

- d) a (3)–(5) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(3) „Az (1) bekezdésben meghatározott mechanizmust alkalmazó tagállamok a (2) bekezdés c) pontjában előírt értékelési kritériumok alapján legkésőbb 2027. június 30-ig jelentést nyújtanak be a Bizottság számára. A jelentésben egyértelműen jelezni kell, hogy melyek a bizalmasan kezelendő, illetve a nyilvánosságra hozható információk.

A jelentésben részletesen értékelni kell az intézkedés általános eredményességét és hatékonyságát, különös tekintettel a következőkre:

- a) az intézkedés hatálya alá tartozó szolgáltatásnyújtásokkal kapcsolatban folytatott család tevékenységekre gyakorolt hatás;
 - b) a család tevékenységek esetleges áthelyeződése más szolgáltatásokra;
 - c) az intézkedésnek való megfelelésnek az adóalanyoknál jelentkező költségei.
- (4) Minden tagállam, amely e cikk hatálybalépésének napjától kezdődően az (1) bekezdésben felsorolt szolgáltatások tekintetében folytatott család tevékenységek trendjeiben saját területén változást észlel, erről legkésőbb 2027. június 30-ig jelentést nyújt be a Bizottságnak.
- (5) A Bizottság 2028. január 1-je előtt átfogó értékelő jelentést nyújt be az Európai Parlament és a Tanács számára az (1) bekezdésben megállapított mechanizmusnak a csalás elleni küzdelemre gyakorolt hatásairól.”

87. A 199b. cikk (1) bekezdése helyébe a következő bekezdés lép:

„(1) Rendkívüli sürgősségű esetekben, a (2) és a (3) bekezdéssel összhangban a tagállamok – az adócsalás hirtelen és súlyos, potenciálisan számottevő és helyreállíthatatlan pénzügyi veszteségekhez vezető esetei elleni fellépés céljából hozott, a gyorsreagálási mechanizmus keretében megvalósuló különös intézkedésként – a 193. cikktől eltérve a szolgáltatás igénybevevőjét jelölhetik meg egyes szolgáltatásnyújtások tekintetében a héa megfizetésére kötelezett személyként.

A tagállamoknak megfelelő ellenőrzési intézkedéseket kell alkalmazniuk a gyorsreagálási mechanizmus keretében megvalósuló különös intézkedésre az annak hatálya alá tartozó szolgáltatásokat nyújtó adóalanyok tekintetében, és a különös intézkedés időtartama nem haladhatja meg a kilenc hónapot.”

88. A 200. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„200. cikk

A héát a 35a. vagy a 35b. cikknek megfelelően új közlekedési eszközt beszerző személynek kell megfizetnie, amennyiben az értékesítő a 9. cikk (2) bekezdése szerinti adóalany.

E rendelkezés alkalmazásában a 9. cikk (2) bekezdése szerinti adóalanynak minősülnek a mezőgazdasági, erdőgazdálkodási vagy halgazdasági vállalkozásuk tekintetében a mezőgazdasági termelőkre vonatkozó közös térítésátalány-rendszer hatálya alá tartozó adóalanyok, valamint a kizárólag héa levonására nem jogosító termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást végző adóalanyok.”

89. A 204. cikk (1) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Ha a 193–196. cikknek valamint a 199. és a 200. cikknek megfelelően a héa megfizetésére kötelezett személy nem abban a tagállamban letelepedett adóalany, amelyikben a héát meg kell fizetni, akkor a tagállamok engedélyezhetik számára, hogy adóügyi képviselőt jelöljön ki a héa megfizetésére kötelezett személyként.

Ezenkívül, ha az adóztatandó ügyletet nem abban a tagállamban letelepedett adóalany teljesíti, amelyikben a héát meg kell fizetni, és azzal az országgal, amelyben az adóalany letelepedett, illetve ahol a székhelye van, nincs érvényben a 2010/24/EU irányelvben(*) és a 904/2010/EU rendeletben foglalthoz hasonló hatályú kölcsönös segítségnyújtási jogi eszköz, a tagállamok rendelkezhetnek arról, hogy a

héafizetésre kötelezett személy az érintett tagállamban nem letelepedett adóalany által kijelölt adóügyi képviselő legyen.

Nem alkalmazhatják azonban a tagállamok a második albekezdésben említett lehetőséget olyan, az Unióban nem letelepedett adóalanyra, aki vagy amely úgy döntött, hogy igénybe veszi a XII. cím 6. fejezetének 2. szakaszában előírt különös szabályozást.”

(*) A Tanács 2010/24/EU irányelve (2010. március 16.) az adókból, vámokból, illetékekből és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról (HL L 84., 2010.3.31., 1. o.).

90. A 205. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„205. cikk

A 193–199b., valamint a 202., a 203. és a 204. cikkben említett helyzetekben a tagállamok előírhatják, hogy valamely, a héafizetésre kötelezett személytől eltérő személy a héafizetésre kötelezett személlyel egyetemlegesen felelős legyen a hía megfizetéséért.”

91. A 207. cikk első bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy azok a személyek, akik a 194., a 196., a 199. és a 204. cikknek megfelelően valamely, nem az érintett tagállam területén letelepedett adóalany helyett héafizetésre kötelezett személynek minősülnek, teljesítsék az ebben a szakaszban megállapított fizetési kötelezettségeiket.”

92. A 209. és a 210. cikket el kell hagyni.

93. A 213. cikk (2) bekezdését el kell hagyni.

94. A 214. cikk (1) bekezdése a következőképpen módosul:

- a) az a) és a b) pont helyébe a következő szöveg lép:

„a) a 9. cikk (2) bekezdésében említettek kivételével minden adóalany, aki az érintett tagállam területén hialevonásra jogosító termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást végez, kivéve az olyan termékértékesítéseket vagy szolgáltatásnyújtásokat, amelyek tekintetében a héát a 194–196. és a 199. cikknek megfelelően kizárólag a termék beszerzője vagy a szolgáltatás igénybevevője vagy az a személy fizeti, akinek a termékeket vagy szolgáltatásokat szánják;

b) minden olyan adóalany vagy nem adóalany jogi személy, aki számára Unión belüli termékértékesítést teljesítenek;”

- b) a c) pontot el kell hagyni;

- c) a bekezdés a következő f) ponttal egészül ki:

„f) a 9. cikk (2) bekezdésében említettek kivételével minden, az érintett tagállam területén letelepedett adóalany, aki kizárólag Unión belüli termékértékesítéseket végez.”

95. A 216. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„216. cikk

A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy nyilvántartási rendszereik lehetővé tegyék a 214 cikkben említett adóalanyok azonosítását.”

96. A 219a. cikk (2) bekezdésének a) pontja a következőképpen módosul:

a) a ii. alpont helyébe a következő szöveg lép:

„ii. az V. címben foglalt rendelkezések szerint nem az Unió tekintendő a termékértékesítés vagy szolgáltatásnyújtás teljesítési helyének;”

b) a szöveg a következő iii. ponttal egészül ki:

„iii. az értékesítő nem letelepedett abban a tagállamban, amelyben olyan Unión belüli termékértékesítést végez, amely tekintetében őt héafizetési kötelezettség terheli, és nem alkalmazza a XII. cím 6. fejezetének 3. szakaszában említett különleges szabályozást;”.

97. A 220. cikk (1) bekezdésének 3. és 4. pontja helyébe a következő szöveg lép:

„3. új közlekedési eszközök 35b. cikk szerinti értékesítése;

4. az 1. és a 2. pontban említett, az Unión belüli termékértékesítésektől eltérő termékértékesítések valamelyikének teljesítését megelőzően a részére átadott (átutalt) előleg;”.

98. A 220a. cikk (2) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(2) A tagállamok nem engedélyezik, hogy az adóalanyok egyszerűsített számlát bocsássonak ki a következők tekintetében:

a) Unión belüli termékértékesítések;

b) azon esetek, amikor a 220. cikk (1) bekezdésének 2. pontja értelmében kötelező számlát kibocsátani;

c) azon esetek, amikor az adóztatandó termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást teljesítő adóalany nem abban a tagállamban letelepedett, amelyikben a héát meg kell fizetni, illetve akinek vagy amelynek a szóban forgó tagállamban található állandó telephelye a 192a. cikk értelmében nem vesz részt az értékesítésben, és a héát a terméket beszerző, illetve a szolgáltatást igénybe vevő személynek kell megfizetnie.”

99. A 221. cikk (3) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(3) A tagállamok felmenthetik az adóalanyokat a 220. cikk (1) bekezdésében vagy a 220a. cikkben megállapított számlaadási kötelezettség alól a területükön teljesített olyan termékértékesítésekre vagy szolgáltatásnyújtásokra vonatkozóan, amelyek a 132. cikk, a 135. cikk (1) bekezdésének h)–l) pontja, a 136., a 371., a 375., a 376. és a 377. cikk, a 378. cikk (2) bekezdése, a 379. cikk (2) bekezdése és a 380–390c. cikk értelmében – az előző szakaszban megfizetett hía levonásának jogával vagy anélkül – adómentesek.”

100. A 222. cikk első bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„Az Unión belüli termékértékesítések, az új közlekedési eszközök 35b. cikk szerinti értékesítései, illetve az olyan szolgáltatásnyújtások esetében, amelyeknél a héát a 196. cikk alapján a szolgáltatás igénybevevőjének kell megfizetnie, a számlát

legkésőbb az adóztatandó tényállás bekövetkeztének hónapját követő hónap tizenötödik napján kell kibocsátani.”

101. A 225. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„225. cikk

A tagállamok az adóalanyok számára egyedi feltételeket állapíthatnak meg azon esetekben, amikor a harmadik fél, illetve a termék beszerzője vagy a szolgáltatás igénybevevője, aki vagy amely a számlát kibocsátja, olyan országban letelepedett, amellyel nincs érvényben a 2010/24/EU irányelvben és a 904/2010/EU rendeletben foglalthoz hasonló hatályú kölcsönös segítségnyújtásra vonatkozó jogi eszköz.”

102. A 226. cikk a következőképpen módosul:

- a) a 4. pont helyébe a következő szöveg lép:

„4. a termék beszerzőjének vagy a szolgáltatás igénybevevőjének a 214. cikk szerinti héaazonosító száma, amelynek felhasználásával számára azon Unión belüli termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást teljesítették, amely esetében ő köteles megfizetni a héát;”

- b) a 12. pont helyébe a következő szöveg lép:

„12. új közlekedési eszköz Unión belüli értékesítése vagy 35b. cikk szerinti értékesítése esetén a 9. cikk (3) bekezdésében meghatározott jellemzők;”.

103. A 230. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„230. cikk

A számlán szereplő összegeket bármilyen pénznemben ki lehet fejezni, feltéve, hogy a számlán a fizetendő vagy kiigazítandó héaösszeg – a 91. cikkben meghatározott átváltási mechanizmus alkalmazásával – annak a tagállamnak a nemzeti pénznemében szerepel, amelyben a szóban forgó héaösszeget meg kell fizetni vagy ki kell igazítani.”

104. A 235. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„235. cikk

A tagállamok egyedi feltételeket állapíthatnak meg a területükön olyan országból értékesített termékek vagy nyújtott szolgáltatások tekintetében kiállított elektronikus számlákra vonatkozóan, mely országgal nincs érvényben a 2010/24/EU irányelvben és a 904/2010/EU rendeletben foglalthoz hasonló hatályú kölcsönös segítségnyújtásra vonatkozó jogi eszköz.”

105. A 238. cikk (3) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(3) Az (1) bekezdésben előírt egyszerűsítések nem alkalmazandók, amennyiben kötelező számlát kibocsátani a következők tekintetében:

- a) Unión belüli termékértékesítések;
- b) a 220. cikk (1) bekezdésének 2. pontjában foglaltak;
- c) azon esetek, amikor az adóztatandó termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást teljesítő adóalany nem abban a tagállamban letelepedett, amelyikben a héát meg kell fizetni, illetve akinek vagy amelynek a szóban

forgó tagállamban található állandó telephelye a 192a. cikk értelmében nem vesz részt az értékesítésben, és a héát a terméket beszerző, illetve a szolgáltatást igénybe vevő személynek kell megfizetnie.”

106. A 239. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„239. cikk

Ha a tagállamok élnek a 272. cikk (1) bekezdése első albekezdésének b) pontjában említett lehetőséggel, és nem adnak ki hűszárazonosító számot azon adóalanyoknak, akik vagy amelyek nem végeznek semmilyen, a 14. cikk (4) bekezdésében, a 17. cikk (1) bekezdésében és a 36. cikkben említett ügyletet, akkor – az értékesítőre, a beszerzőre vagy a szolgáltatás igénybevevőjére vonatkozó ilyen típusú szám hiányában – a számlán egy másik, az érintett tagállamok által meghatározott adónyilvántartási számot kell feltüntetni.”

107. A 240. cikk 1. pontja helyébe a következő szöveg lép:

„1. a 44., a 47., az 50., az 53., az 54. és az 55. cikkben említett szolgáltatásnyújtások esetén az értékesítő hűszárazonosító száma és adónyilvántartási száma;”.

108. A 242a. cikk (1) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Ha egy adóalany elektronikus felület, például piactér, platform, portál vagy más hasonló eszköz használata által termékek vagy szolgáltatások Unión belüli nem adóalanyok részére történő, az V. cím rendelkezései szerinti értékesítését, illetve nyújtását segíti elő, akkor a termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást elősegítő adóalany köteles nyilvántartást vezetni e termékértékesítésekről, illetve szolgáltatásnyújtásokról. Az említett nyilvántartásnak kellően részletesnek kell lennie ahhoz, hogy azon tagállamok adóhatóságai, amelyekben az említett termékértékesítések, illetve szolgáltatásnyújtások adóztatandók, ellenőrizni tudják az azokhoz kapcsolódó hűszárazszámolás helyességét.”

109. A 243. cikk (1) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Minden adóalany nyilvántartást vezet a feladási tagállamtól eltérő, de az Unión belüli területre általa vagy a nevében a 17. cikk (2) bekezdésének f), g) és h) pontjában meghatározott, a termékekre vonatkozó értékbecslésből, azok megmunkálásából vagy azok ideiglenes felhasználásából álló ügyletek céljaira feladott vagy elfuvarozott termékekről.”

110. A 247. cikk (3) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(3) Az (1) bekezdésben említett tagállam megállapíthat olyan különös feltételeket, amelyek megtiltják vagy korlátozzák a számlák olyan országban történő megőrzését, amellyel nincs érvényben a 2010/24/EU irányelvben és a 904/2010/EU rendeletben foglalthoz hasonló hatályú kölcsönös segítségnyújtásra vonatkozó jogi eszköz vagy a 249. cikkben említett, elektronikus hozzáférési, letöltési és felhasználási jogot biztosító jogi eszköz.”

111. A 251. cikket el kell hagyni.

112. A 254. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„254. cikk

Abban az esetben, ha új közlekedési eszköz értékesítésére kerül sor a 35a., illetve a 35b. cikknek megfelelően, és a héát a 200. cikk értelmében az a személy köteles megfizetni, akinek a részére az értékesítés történik, a tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy az eladó a héa alkalmazásához és alkalmazásának adóhatóságok általi ellenőrzéséhez szükséges összes adatot közölje.”

113. A 257. cikket el kell hagyni.

114. A 258. és a 259. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„258. cikk

(1) A tagállamok részletes szabályokat állapítanak meg a héabevallások azon személy általi benyújtására vonatkozóan, aki vagy amely a 200. cikk alapján az új közlekedési eszközöknek a 35a. vagy a 35b. cikk szerinti értékesítése tekintetében héafizetésre kötelezett.

(2) Az (1) bekezdés nem alkalmazandó azokra az adóalanyokra, akik vagy amelyek a 250. cikk alapján nyújtanak be héabevallásokat.

259. cikk

A tagállamok előírhatják az új közlekedési eszközök beszerzői számára, hogy a 258. cikk (1) bekezdésében említett héabevallás benyújtásakor a héa alkalmazásához és alkalmazásának adóhatóságok általi ellenőrzéséhez szükséges összes adatot közöljék.”

115. A 261. cikk (1) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A tagállamok kötelezhetik az adóalanyt, hogy a benyújtott adóbevallásában a 250. cikkben meghatározott összes adatot tüntesse fel az előző évben teljesített minden ügyletére vonatkozóan. E bevallásnak az esetleges korrekciókhoz szükséges minden információt tartalmaznia kell.”

116. A 262. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„262. cikk

Minden héaazonosító számmal rendelkező adóalanyt az összesítő nyilatkozatot kell benyújtania azokról a héaazonosító számmal rendelkező adóalanyokról és nem adóalany jogi személyekről, akik vagy amelyek részére olyan szolgáltatást nyújtott, amely nem héamentes abban a tagállamban, ahol az ügylet adóztatandó, és amely után a 196. cikk alapján a szolgáltatás igénybevevőjének kell megfizetnie az adót.”

117. A 263. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés a következő albekezdéssel egészül ki:

„A tagállamok az általuk meghatározható feltételeknek és korlátoknak megfelelően engedélyezhetik az adóalanyoknak, hogy az összesítő nyilatkozatot naptári negyedévenként nyújtsák be, az adott negyedév végétől számított egy hónapnál nem hosszabb határidőn belül.”;

b) az (1a), az (1b) és az (1c) bekezdést el kell hagyni.

118. A 264. cikk a következőképpen módosul:

- a) az (1) bekezdés a) és b) pontja helyébe a következő szöveg lép:
 - „a) az adóalany számára az összesítő nyilatkozat benyújtásának helye szerinti tagállamban kiadott héaazonosító szám, amelyet a 44. cikkben megállapított feltételeknek megfelelő, adóztatandó szolgáltatásnyújtásokhoz használt;
 - b) a szolgáltatások igénybevevője számára az összesítő nyilatkozat benyújtásának helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban kiadott héaazonosító szám, amelyet a szolgáltatások igénybevételéhez használt;”
- b) az (1) bekezdés c) pontját el kell hagyni;
- c) az (1) bekezdés d) pontja helyébe a következő szöveg lép:
 - „d) az adóalany által teljesített szolgáltatásnyújtások összértéke a szolgáltatások minden egyes igénybevevője tekintetében;”
- d) az (1) bekezdés e) pontját el kell hagyni;
- e) a (2) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:
 - „(2) Az (1) bekezdés d) pontjában említett értéket a 263. cikk (1) bekezdésének megfelelően meghatározott azon benyújtási időszakra vonatkozóan kell bevallani, amelynek során a héafizetési kötelezettség keletkezett.
 - Az (1) bekezdés f) pontjában említett összeget a 263. cikk (1) bekezdésének megfelelően meghatározott azon benyújtási időszakra vonatkozóan kell bevallani, amelynek során a termékeket beszerző személy a korrekcióról értesítést kapott.”

119. A 265., a 268., a 269. és a 270. cikket el kell hagyni.

120. A 271. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„271. cikk

Azok a tagállamok, amelyek három hónapnál hosszabb időben határozzák meg azt az adómegállapítási időszakot, amelyre vonatkozóan az adóalanyoknak a 250. cikkben említett héabevallást be kell nyújtaniuk, a héabizottsággal folytatott konzultációt követően engedélyezhetik az adóalanyok számára, hogy ugyanazon időszak tekintetében összesítő nyilatkozatot nyújtsanak be, amennyiben a szóban forgó adóalanyok által teljesített termékértékesítések és szolgáltatásnyújtások héa nélküli éves összértéke nem haladja meg a 200 000 EUR-t, illetve az ennek megfelelő, nemzeti pénznemben kifejezett összeget.”

121. A 272. cikk a következőképpen módosul:

- a) az (1) bekezdés a) pontját el kell hagyni;
- b) az (1) bekezdés b) pontja helyébe a következő szöveg lép:
 - „b) azok az adóalanyok, akik nem végeznek a 14. cikk (4) bekezdésében, a 17. cikk (1) bekezdésében és a 36. cikkben említett ügyleteket;”
- c) a (2) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:
 - „(2) Ha a tagállamok élnek az (1) bekezdés első albekezdésének e) pontjában említett lehetőséggel, akkor megteszik a szükséges intézkedéseket az

Unión belüli ügyletek adóztatására vonatkozó szabályozás helyes alkalmazása érdekében.”

122. A 274–280. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„274. cikk

A 275., a 276. és a 277. cikkben foglalt rendelkezéseket azon szabad forgalomban lévő termékek importjára kell alkalmazni, amelyek az Unió vámterületének részét képező harmadik területről érkeznek az Unióba.

275. cikk

A 274. cikkben említett termékimportra vonatkozó alaki követelményeknek meg kell egyezniük a hatályos uniós vámrendelkezésekben rögzített azon követelményekkel, amelyek a termékeknek az Unió vámterületére történő behozatalát szabályozzák.

276. cikk

Ha a 274. cikkben említett termékek feladása, illetve fuvarozása nem abban a tagállamban fejeződik be, ahol azokat az Unióba beléptették, akkor az Unión belüli továbbításukra a hatályos uniós vámrendelkezésekben rögzített uniós árutovábbítási eljárást kell alkalmazni, amennyiben olyan értelmű nyilatkozat készült, hogy azokat az Unióba való beléptetésükkor az említett eljárás hatálya alá helyezték.

277. cikk

Ha a 274. cikkben említett termékek az Unióba való beléptetésükkor olyan helyzetben vannak, amelynek értelmében – amennyiben a 30. cikk első bekezdésének megfelelően hozták volna be azokat – a 156. cikkben megállapított eljárások valamelyike alá, illetve a behozatali vám alól való teljes mentességgel járó ideiglenes behozatalra vonatkozó szabályozás alá tartozhatnának, akkor a tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy ezek a termékek az említett eljárások alkalmazása céljából meghatározottakkal azonos feltételek között maradhassanak az Unióban.

278. cikk

A 279. és a 280. cikkben foglalt rendelkezéseket azon szabad forgalomban lévő termékek exportjára kell alkalmazni, amelyeket valamelyik tagállamból az Unió vámterületének részét képező harmadik területre adtak fel vagy fuvaroztak el.

279. cikk

A 278. cikkben említett termékeknek az Unió területén kívülre történő exportálására vonatkozó alaki követelményeknek meg kell egyezniük a hatályos uniós vámrendelkezésekben rögzített azon követelményekkel, amelyek a termékeknek az Unió vámterületén kívülre történő exportálására vonatkoznak.

280. cikk

Olyan termékek esetén, amelyeket újrabehozatal céljából ideiglenes jelleggel visznek ki az Unióból, a tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítása

érdekében, hogy ezekre a termékekre az Unióba történő újrabehozatalkor ugyanazok a rendelkezések vonatkozzanak, mint amelyeket akkor alkalmaznának, ha a termékeket ideiglenes jelleggel az Unió vámterületéről exportálták volna.”

123. A 283. cikk (1) bekezdésének b) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„b) új közlekedési eszközöknek a 35a. vagy a 35b. cikk szerint teljesített értékesítései;”.

124. A 300. cikk 2. pontját el kell hagyni.

125. A 303. cikk a következőképpen módosul:

a) a (2) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(2) A tagállamok visszatérítik a termék beszerzőjének vagy a szolgáltatás igénybevevőjének a térítési átalány összegét, amelyet az a következő ügyletek valamelyike után fizetett:

a) az értékesítés helye szerinti tagállam területén kívülre feladott vagy fuvarozott mezőgazdasági termékeknek az Unión belül, de egy másik tagállamban letelepedett adóalany számára történő értékesítése, amennyiben a beszerző a termékeket a 169. cikk a) és b) pontjában említett ügyletek céljaira használja fel;

b) a 146., a 147., a 148. és a 156. cikkben, a 157. cikk (1) bekezdésének b) pontjában, valamint a 158., a 160. és a 161. cikkben megállapított feltételekkel az Unión kívül letelepedett adóalany beszerzőnek teljesített mezőgazdasági termékértékesítések, amennyiben a termékeket a beszerző a 169. cikk a) és b) pontjában említett ügyletek céljaira használja fel, illetve olyan szolgáltatásnyújtások céljára, amelyeket abban a tagállamban nyújtott szolgáltatásnak kell tekinteni, amelynek területén a szolgáltatás igénybevevője letelepedett, és amelyek után a héát a 196. cikknek megfelelően kizárólag az igénybevevő köteles megfizetni;

c) mezőgazdasági szolgáltatások nyújtása az Unión belül, de más tagállamban letelepedett adóköteles igénybevevő számára, illetve az Unión kívül letelepedett adóköteles igénybevevő számára, amennyiben az érintett szolgáltatásokat az igénybevevőjük a 169. cikk a) és b) pontjában említett ügyletek céljára használja fel, illetve olyan szolgáltatásnyújtások céljára, amelyeket abban a tagállamban nyújtott szolgáltatásnak kell tekinteni, amelynek területén a szolgáltatás igénybevevője letelepedett, és amelyek után a héát a 196. cikknek megfelelően kizárólag az igénybevevő köteles megfizetni.”;

b) a (3) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(3) A (2) bekezdésben említett visszatérítés teljesítésének részletes szabályait a tagállamok határozzák meg. A tagállamok többek között a 2008/9/EK és a 86/560/EGK irányelvben foglalt rendelkezéseket alkalmazhatják.”

126. A 305. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„305. cikk

A térítésiátalány-rendszer alkalmazása esetén a tagállamok minden szükséges intézkedést megtesznek annak érdekében, hogy a mezőgazdasági termékeknek a 33.

cikk (1) bekezdése szerint teljesített, tagállamok közötti értékesítéseit azonos módon adóztassák, függetlenül attól, hogy az értékesítést térítési átalányban részesülő mezőgazdasági termelő vagy más adóalany végzi.”

127. A 309. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„309. cikk

Amennyiben azokat az ügyleteket, amelyek elvégzésére az utazási iroda más adóalanyoknak ad megbízást, ez utóbbiak az Unión kívül hajtják végre, akkor az iroda által nyújtott szolgáltatást a 153. cikk értelmében adómentes közvetítői tevékenységnek kell tekinteni.

Amennyiben az első bekezdésben említett ügyleteket mind az Unión belül, mind azon kívül végzik, az utazási iroda által nyújtott szolgáltatásnak kizárólag az Unión kívül végzett ügyletekkel összefüggő részét kell adómentesnek tekinteni.”

128. A 311. cikk (1) bekezdésének bevezető szövege helyébe a következő szöveg lép:

„(1) E fejezet alkalmazásában – és az egyéb uniós rendelkezések sérelme nélkül – a következő fogalommeghatározások alkalmazandók:”.

129. A 313. cikk (2) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(2) Az e cikk (1) bekezdésében említett szabályozás nem alkalmazandó új közlekedési eszközöknek a 35a., illetve a 35b. cikk szerinti értékesítésére.”

130. A 314. cikk bevezető szövege helyébe a következő szöveg lép:

„A különbözet szerinti szabályozás használt cikkek, műalkotások, gyűjteménydarabok és régiségek adóköteles használtcikk-kereskedő általi értékesítésére vonatkozik, amennyiben a termékeket a használtcikk-kereskedőnek az Unió területén az alábbi személyek valamelyike értékesítette:”.

131. A XII. cím 4. fejezetének 2. szakaszában a 2. alszakaszt el kell hagyni.

132. A 333. cikk (2) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(2) Az (1) bekezdésben említett szabályozás nem alkalmazandó új közlekedési eszközöknek a 35a., illetve a 35b. cikkben meghatározott feltételek szerinti értékesítésére.”

133. A 341. cikket el kell hagyni.

134. A 344. cikk (1) bekezdésének bevezető szövege helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Ezen irányelv alkalmazásában – és az egyéb uniós rendelkezések sérelme nélkül – a »befektetési arany« a következőket jelenti:”.

135. A 346. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„346. cikk

A tagállamok mentesítik a héa alól a befektetési arany értékesítését és importját, beleértve a kiutalt vagy nem kiutalt, illetve az aranyszámlákon forgalmazott aranyra irányuló bizonylatok által képviselt befektetési aranyat is, és beleértve különösen az aranyban nyújtott kölcsönöket és teljesített csereügyleteket, amelyekkel a befektetési aranyra vonatkozó tulajdonjog vagy követelés jár, valamint a befektetési arannyal kapcsolatos, a befektetési aranyra vonatkozó tulajdonjog vagy követelés átruházásával járó tőzsdei határidős és tőzsdén kívüli határidős ügyleteket.”

136. A 352. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„352. cikk

A tagállamok a héabizottsággal folytatott konzultációt követően a héa hatálya alá vonhatják azokat a befektetési aranyra vonatkozó egyedi ügyleteket, amelyek az érintett tagállamban a tagállam által szabályozott nemesfémpiacon működő adóalanyok, illetve egy ilyen adóalany és az említett piacon nem tevékenykedő másik adóalany között jönnek létre. Mindazonáltal a tagállamok nem vonhatják a héa hatálya alá a befektetési arany exportjait.”

137. A 354. cikk b) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„b) a befektetési aranytól eltérő arany az adóalany számára történő értékesítése vagy az adóalany által végzett importja után fizetendő vagy megfizetett adó, amennyiben az aranyat később az adóalany saját maga vagy a nevében más befektetési arannyá alakítja át;”

138. A 355. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„355. cikk

Azok az adóalanyok, akik vagy amelyek befektetési aranyat állítanak elő vagy aranyat befektetési arannyá alakítanak át, jogosultak levonni a fizetendő vagy általuk megfizetett héát a termékek értékesítése vagy behozatala, illetve az érintett arany előállításához vagy átalakításához kapcsolódó szolgáltatások nyújtása után úgy, mintha az arany a 346. cikk értelmében adómentes későbbi értékesítése adóköteles lenne.”

139. A 356. cikk (2) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(2) A tagállamok az (1) bekezdésben foglalt követelmények betartása érdekében más uniós jogszabályok, például az (EU) 2015/849 európai parlamenti és tanácsi irányelv(*) alapján elfogadott intézkedések keretében a fentiekkel egyenértékű kötelezettségeket is elfogadhatnak.”

(*) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2015/849 irányelve (2015. május 20.) a pénzügyi rendszerek pénzmosás vagy terrorizmusfinanszírozás céljára való felhasználásának megelőzéséről, a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv és a 2006/70/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 141., 2015.6.5., 73. o.).

140. A XII. cím 6. fejezetének címe helyébe a következő szöveg lép:

„A nem letelepedett adóalanyokra vonatkozó különös szabályozás”.

141. A 358. cikk bevezető szövege helyébe a következő szöveg lép:

„E fejezet alkalmazásában – és az egyéb uniós rendelkezések sérelme nélkül – a következő fogalommeghatározások alkalmazandók:”.

142. A XII. cím 6. fejezetében a 2. szakasz címe helyébe a következő szöveg lép:

„Az Unióban nem letelepedett adóalanyok által nyújtott szolgáltatásokra vonatkozó különös szabályozás”.

143. A 358a–362. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„358a. cikk

E szakasz alkalmazásában – és az egyéb uniós rendelkezések sérelme nélkül – a következő fogalommeghatározások alkalmazandók:

1. »az Unióban nem letelepedett adóalany«: olyan adóalany, aki vagy amely esetében a gazdasági tevékenység székhelye nem az Unió területén van, és aki vagy amely ott állandó telephellyel sem rendelkezik;
2. »az azonosítót kiadó tagállam«: az a tagállam, amelyben az Unióban nem letelepedett adóalany bejelenti, miszerint e szakasz rendelkezéseivel összhangban adóalanyként megkezdte tevékenységét az Unió területén belül;
3. »a fogyasztás szerinti tagállam«: az a tagállam, amelyet az V. cím 3. fejezete szerint a szolgáltatásnyújtás teljesítési helyének kell tekinteni.

359. cikk

A tagállamok engedélyezik e különös szabályozás alkalmazását azoknak az Unióban nem letelepedett adóalanyoknak, akik vagy amelyek szolgáltatást nyújtanak olyan nem adóalanyok részére, akik vagy amelyek valamelyik tagállamban telepedtek le, vagy állandó lakóhelyük vagy szokásos tartózkodási helyük valamelyik tagállamban van. Ez a szabályozás az Unió területén nyújtott minden ilyen szolgáltatásra vonatkozik.

360. cikk

Az Unióban nem letelepedett adóalany köteles bejelenteni az azonosítót kiadó tagállamnak tevékenységének adóalanyként történő megkezdését, megszüntetését vagy olyan módon történő megváltoztatását, mely által a továbbiakban nem teljesíti e különös szabályozás alkalmazásához szükséges feltételeket. Ezen információkat elektronikus úton kell közölnie.

361. cikk

(1) A tájékoztatásnak, amelyet az Unióban nem letelepedett adóalany az azonosítót kiadó tagállamnak az adóköteles tevékenysége megkezdésekor köteles benyújtani, a következő adatokat kell tartalmaznia:

- a) név;
- b) levelezési cím;
- c) elektronikus címek, ideértve a honlapok címét is;
- d) nemzeti adószám, ha van ilyen;
- e) nyilatkozat arról, hogy a személy gazdasági tevékenységének székhelye nem az Unió területén van, és ott állandó telephelye sincs.

(2) Az Unióban nem letelepedett adóalany a benyújtott adatokban bekövetkező bármilyen változást bejelent az azonosítót kiadó tagállamnak.

362. cikk

Az azonosítót kiadó tagállam az e különös szabályozás alkalmazásához szükséges egyedi héaazonosító számmal látja el az Unióban nem letelepedett adóalanyt, és az azonosító számról elektronikus úton tájékoztatja az adóalanyt. Az azonosító szám kiadásához felhasznált adatok alapján a fogyasztás szerinti tagállamok dönthetnek saját azonosító rendszerük alkalmazása mellett.”

144. A 363. cikk bevezető szövege helyébe a következő szöveg lép:

„Az azonosítót kiadó tagállam a következő esetekben törli az Unióban nem letelepedett adóalanyt az azonosítási nyilvántartásból:”.

145. A 364. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„364. cikk

Az e különös szabályozást alkalmazó, az Unióban nem letelepedett adóalany az azonosítót kiadó tagállam számára minden egyes naptári negyedévre vonatkozóan elektronikus úton héabevallást nyújt be, függetlenül attól, hogy nyújtott-e az e különös szabályozás hatálya alá tartozó szolgáltatásokat vagy sem. A héabevallást azon adómegállapítási időszak végét követő hónap végéig kell benyújtani, amelyre a bevallás vonatkozik.”

146. A 366. cikk (1) bekezdésének második albekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„Azok a tagállamok, amelyek nem vezették be az eurót, előírhatják, hogy a héabevallás a nemzeti pénznemükben készüljön. Ha a szolgáltatásnyújtást más pénznemben számolták el, akkor az Unióban nem letelepedett adóalanynak a héabevallás kitöltéséhez az adómegállapítási időszak utolsó napján érvényes átváltási árfolyamot kell alkalmaznia.”

147. A 367. cikk első bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„Az Unióban nem letelepedett adóalanynak a héát a héabevallás benyújtásával egy időben, legkésőbb azonban a bevallás benyújtására előírt határidő lejártáig kell befizetnie, hivatkozva a befizetés alapjául szolgáló héabevallásra.”

148. A 368. cikk első bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„Az e különös szabályozást alkalmazó, az Unióban nem letelepedett adóalany nem gyakorolhatja az ezen irányelv 168. cikke szerinti héalevonási jogot. A 86/560/EGK irányelv 1. cikkének (1) bekezdésében foglaltak ellenére a szóban forgó adóalany számára az említett irányelvnek megfelelően vissza kell téríteni a héát. A 86/560/EGK irányelv 2. cikkének (2) és (3) bekezdése és 4. cikkének (2) bekezdése az e különös szabályozás hatálya alá tartozó szolgáltatások nyújtásával kapcsolatos visszatérítésekre nem alkalmazandó.”

149. A 369. cikk (1) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Az Unióban nem letelepedett adóalanynak nyilvántartást kell vezetnie az e különös szabályozás hatálya alá tartozó ügyleteiről. A nyilvántartásnak kellően részletesnek kell lennie ahhoz, hogy a fogyasztás szerinti tagállam adóhatósága ellenőrizni tudja a héabevallás helyességét.”

150. A XII. cím 6. fejezete 3. szakaszának címe helyébe a következő szöveg lép:

„Az adóztatás helye szerinti tagállamban nem letelepedett adóalanyok által értékesített termékekre és nyújtott szolgáltatásokra vonatkozó különös szabályozás”.

151. A 369a., a 369b. és a 369c. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„369a. cikk

E szakasz alkalmazásában – és az egyéb uniós rendelkezések sérelme nélkül – a következő fogalommeghatározások alkalmazandók:

1. »az adóztatás helye szerinti tagállamban nem letelepedett adóalany«: olyan adóalany, aki vagy amely esetében a gazdasági tevékenységének székhelye az Unió területén van, illetve aki vagy amely ott állandó telephellyel rendelkezik, de gazdasági tevékenységének székhelye nem az adóztatás helye szerinti tagállamban található, és ott nem rendelkezik állandó telephellyel sem;
2. »az adóztatás helye szerinti tagállam«: az a tagállam, amelyet az V. cím 1. és 3. fejezete szerint a termékértékesítés vagy a szolgáltatásnyújtás teljesítési helyének kell tekinteni;
3. »az Unióban nem letelepedett adóalany«: olyan adóalany, aki vagy amely esetében a gazdasági tevékenység székhelye nem az Unió területén van, és aki vagy amely ott állandó telephellyel sem rendelkezik;
4. »közvetítő«: olyan, az Unióban letelepedett személy, akit vagy amelyet az Unióban nem letelepedett adóalany a héa befizetéséért felelős személyként és az e különös szabályozásban megállapított kötelezettségeknek a nevében és megbízásából történő teljesítésére kijelölt;
5. »az azonosítót kiadó tagállam« a következőket jelenti:
 - a) az a tagállam, amelynek területén az adóalany gazdasági tevékenységének székhelye található, vagy – ha az adóalany nem rendelkezik ilyen székhellyel az Unióban – ahol állandó telephelye van;
 - b) amennyiben az adóalany gazdasági tevékenységének székhelye nem az Unióban található, de az adóalany ott egynél több állandó telephellyel rendelkezik, az az állandó telephely szerinti tagállam, amelyben az adott adóalany az e különös szabályozás alkalmazására vonatkozó szándékát bejelenti;
 - c) amennyiben az adóalany nem az Unióban telepedett le, de közvetítőt jelölt ki, az a tagállam, amelyben a szóban forgó közvetítő gazdasági tevékenységének székhelye található, vagy – ha a közvetítő nem rendelkezik az Unió területén ilyen székhellyel – ahol állandó telephelye van;
 - d) amennyiben az adóalany nem az Unióban telepedett le, de közvetítőt jelölt ki, és a közvetítő gazdasági tevékenységének székhelye az Unión kívül található, ám az Unióban egy vagy több állandó telephellyel rendelkezik, az az állandó telephely szerinti tagállam, amelyben a közvetítő az e különös szabályozás alkalmazására vonatkozó szándékát bejelenti.

A b) és a d) pont alkalmazásában, amennyiben valamely adóalany vagy – adott esetben – közvetítő több állandó telephellyel rendelkezik az Unióban, az állandó telephely szerinti tagállamot megjelölő döntése az adott naptári évre és azt követő két naptári évre vonatkozóan kötelező rá nézve.

369b. cikk

(1) A tagállamok engedélyezik e különleges szabályozás alkalmazását azon termékértékesítések és szolgáltatásnyújtások tekintetében, amelyek esetében a hozzáadottérték-adó megfizetésére kötelezett személy:

- a) az adóztatás helye szerinti tagállamban nem letelepedett adóalany; vagy
- b) az Unióban nem letelepedett adóalany, aki vagy amely közvetítőt jelölt ki és bízott meg.

E különös szabályozás alkalmazandó minden érintett termékértékesítés vagy szolgáltatásnyújtás Unión belüli teljesítésére, kivéve a harmadik területekről vagy harmadik országokból importált termékek távértékesítését, amely az e fejezet 4. szakaszában előírt különös szabályozás hatálya alá tartozik.

(2) Azokat az Unióban nem letelepedett adóalanyokat, akik vagy amelyek kizárólag olyan nem adóalanyoknak nyújtanak szolgáltatásokat, akiknek vagy amelyeknek letelepedési helye, illetve állandó lakcíme vagy szokásos tartózkodási helye valamely tagállamban van, és ebből következően alkalmazhatják az e fejezet 2. szakaszában előírt különös szabályozást, ki kell zárni e szabályozás hatálya alól.

(3) Az Unióban nem letelepedett adóalanyok nem alkalmazhatják egyidejűleg e különös szabályozást és az e fejezet 2. szakaszában előírt különös szabályozást.

(4) Az (1) bekezdés b) pontjának alkalmazásában egy, az Unióban nem letelepedett adóalany egyidejűleg csak egy közvetítőt jelölhet ki.

369c. cikk

Az adóalany vagy a nevében eljáró közvetítő köteles bejelenteni az azonosítót kiadó tagállamnak az e különös szabályozás hatálya alá tartozó adóköteles tevékenységeinek megkezdését és megszüntetését, valamint olyan módon történő megváltoztatását, melynek következtében a továbbiakban nem teljesíti az e különös szabályozás alkalmazásához szükséges feltételeket. Ezen információkat elektronikus úton kell közölnie.”

152. Az irányelv a következő 369ca. cikkel egészül ki:

„369ca. cikk

(1) A tájékoztatásnak, amelyet a közvetítő az azonosítót kiadó tagállamnak e különös szabályozás alkalmazásának valamely adóalany megbízásából történő megkezdése előtt köteles benyújtani, a következő adatokat kell tartalmaznia:

- a) név;
- b) levelezési cím;
- c) elektronikus levelezési cím;
- d) héaazonosító szám.

(2) A tájékoztatásnak, amelyet a közvetítő az azonosítót kiadó tagállamnak az általa képviselt minden egyes adóalany tekintetében köteles benyújtani, mielőtt az adóalany megkezdene e különös szabályozás alkalmazását, a következő adatokat kell tartalmaznia:

- a) név;
- b) levelezési cím;
- c) elektronikus levelezési cím és a honlapok címei;
- d) héaazonosító szám vagy nemzeti adószám;
- e) a közvetítő részére a 369d. cikk (3) bekezdésének megfelelően kiadott egyedi azonosító szám.

(3) Az e különös szabályozást alkalmazó adóalany vagy – adott esetben – a közvetítője a benyújtott adatokban bekövetkező bármilyen változást köteles bejelenteni az azonosítót kiadó tagállamnak.”

153. A 369d–369g. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„369d. cikk

(1) Az adóztatás helye szerinti tagállamban nem letelepedett, e különös szabályozást alkalmazó adóalanyának a szabályozás keretében teljesített adóztatandó ügylet vonatkozásában csupán az azonosítót kiadó tagállamban kell héaazonosító számmal rendelkeznie. Erre a célra a tagállam az adóalany számára a belföldi rendszer keretében fennálló kötelezettségei tekintetében korábban kiadott egyedi héaazonosító számot használja.

(2) Az azonosító szám kiadásához felhasznált adatok alapján az adóztatás helye szerinti tagállamok dönthetnek saját azonosító rendszerük alkalmazása mellett.

(3) Az azonosítót kiadó tagállam egyedi azonosító számot ad ki a közvetítő számára, és ezen azonosító számról elektronikus úton tájékoztatja a közvetítőt.

(4) Az azonosítót kiadó tagállam az e különös szabályozás alkalmazásához szükséges egyedi héaazonosító számot ad ki a közvetítő számára minden egyes olyan adóalany tekintetében, aki vagy amely őt közvetítőként megbízta.

369e. cikk

Az azonosítót kiadó tagállam az alábbi esetek bármelyikének fennállása esetén kizárja az adóalanyt ebből a különös szabályozásból:

- a) ha az adóalany bejelenti, hogy már nem teljesít az e különös szabályozás hatálya alá tartozó termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást, illetve ha a közvetítő bejelenti, hogy az az adóalany, akinek vagy amelynek a megbízásából eljár, már nem teljesít az e különös szabályozás hatálya alá tartozó termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást;
- b) ha egyéb okból feltételezhető, hogy az adóalanynak az e különös szabályozás hatálya alá tartozó adóköteles tevékenységei megszűntek;
- c) ha az adóalany vagy közvetítője már nem felel meg az e különös szabályozás alkalmazásához szükséges feltételeknek;

- d) ha az adóalany vagy képviselője tartósan nem tartja be az e különös szabályozásra vonatkozó előírásokat;
- e) ha a közvetítő arról tájékoztatja az azonosítót kiadó tagállamot, hogy a továbbiakban már nem képviseli a szóban forgó adóalanyt.

369f. cikk

(1) Az e különös szabályozást alkalmazó adóalanynak vagy közvetítőjének az azonosítót kiadó tagállam számára minden egyes naptári negyedévre vonatkozóan elektronikus úton héabevallást kell benyújtania, függetlenül attól, hogy teljesített-e az e különös szabályozás hatálya alá tartozó termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást. A héabevallást azon adómegállapítási időszak végét követő hónap végéig kell benyújtani, amelyre a bevallás vonatkozik.

(2) Amennyiben az e különös szabályozást alkalmazó adóalany uniós éves árbevétele meghaladja a 2 500 000 EUR-t, a szóban forgó adóalany vagy közvetítője az azonosítót kiadó tagállam számára minden egyes hónapra vonatkozóan köteles elektronikus úton héabevallást benyújtani, függetlenül attól, hogy teljesített-e az e különös szabályozás hatálya alá tartozó termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást. A héabevallást azon adómegállapítási időszak végét követő hónap végéig kell benyújtani, amelyre a bevallás vonatkozik.

(3) A (2) bekezdés alkalmazásában az »uniós éves árbevétel« az adóalany által az Unió területén belül teljesített termékértékesítések és szolgáltatásnyújtások héa nélküli éves összértékét jelenti.

(4) Amennyiben valamely naptári év során az árbevétel összege eléri a (2) bekezdésben említett értékhatárt, az ugyanabban a bekezdésben említett kötelezettségek a következő naptári negyedévtől alkalmazandók.

369g. cikk

(1) A héabevallásnak tartalmaznia kell a 369d. cikkben említett azonosító számot, valamint az adóztatás helye szerinti minden olyan tagállam tekintetében, amelyben héafizetési kötelezettség keletkezett, a következő információkat:

- a) a teljesített termékértékesítések és szolgáltatásnyújtások héa nélküli összértéke;
- b) az érintett adómegállapítási időszak;
- c) az alkalmazandó héamértékek;
- d) azon teljes összeg héamértékenként, amely tekintetében héafizetési kötelezettség keletkezett;
- e) a termékértékesítések és szolgáltatásnyújtások után fizetendő teljes héaösszeg;
- f) a teljes héaösszeg, amely azon termékértékesítések és szolgáltatásnyújtások után fizetendő, amelyek tekintetében az adóalanynak mint beszerzőnek meg kell fizetnie az adót, valamint azon termékimportok után, amelyek esetében a tagállam él a 211. cikk második bekezdésében foglalt lehetőséggel;
- g) a levonás által érintett héa;
- h) az e cikk (4) bekezdésében foglaltak szerint a korábbi adómegállapítási időszakokra vonatkozó módosítások;

i) a fizetendő vagy jóváírandó héa nettó összege.

(2) Amennyiben az e különös szabályozás hatálya alá tartozó termékértékesítések esetében a termékeket az azonosítót kiadó tagállamtól eltérő tagállamokból adják fel vagy fuvarozzák el, a héabevallásnak minden egyes olyan tagállam tekintetében is tartalmaznia kell az ilyen értékesítések összértékét, ahonnan a termékeket feladják vagy elfuvarozzák, valamint tartalmaznia kell az ilyen tagállamok által kiadott egyedi héaazonosító számot vagy adónyilvántartási számot. A héabevallásnak az azonosítót kiadó tagállamtól eltérő minden egyes tagállam tekintetében tartalmaznia kell ezeket az információkat, az adóztatás helye szerinti tagállamonkénti bontásban.

(3) Amennyiben az e különös szabályozás hatálya alá tartozó szolgáltatásokat nyújtó adóalany az azonosítót kiadó tagállamtól eltérő egy vagy több tagállamban olyan állandó telephellyel rendelkezik, ahonnan szolgáltatásokat nyújt, a héabevallásnak az adóztatás helye szerinti tagállamonkénti bontásban tartalmaznia kell az ilyen szolgáltatások teljes összegét is minden egyes olyan tagállam vonatkozásában, amelyben az adóalany telephellyel rendelkezik, valamint tartalmaznia kell e telephely egyedi héaazonosító számát vagy adónyilvántartási számát.

(4) Amennyiben a héabevallás benyújtását követően a bevallás módosítására van szükség, a módosításokat egy következő bevallásban kell szerepeltetni, legkésőbb az eredeti bevallás 369f. cikk szerinti benyújtási határidejétől számított három éven belül. E későbbi bevallásban meg kell jelölni az adóztatás helye szerinti érintett tagállamot, az adómegállapítási időszakot és a módosítandó héaösszeget.”

154. Az irányelv a következő 369ga. cikkel egészül ki:

„369ga. cikk

Amennyiben valamely adóalany egyidejűleg teljesít olyan ügyleteket, amelyek tekintetében a 168., a 169. és a 170. cikk értelmében héalevonási jog illeti meg, valamint olyan ügyleteket, amelyek nem jogosítják fel héalevonásra, a héa levonható hányadát az adott adóalany által teljesített összes ügyletre vonatkozóan az azonosítót kiadó tagállam állapítja meg a 174. és a 175. cikknek megfelelően.

Amennyiben valamely adóalany több telephellyel rendelkezik az Unióban, amelyekről egyidejűleg teljesít olyan ügyleteket, amelyek tekintetében a 168., a 169. és a 170. cikk értelmében héalevonási jog illeti meg, valamint olyan ügyleteket, amelyek nem jogosítják fel héalevonásra, a héa levonható hányadát az adóalany által adott telephelyről teljesített összes ügyletre vonatkozóan a telephely szerinti egyes tagállamok állapítják meg a 174. és a 175. cikknek megfelelően.”

155. A 369i. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„369i. cikk

Az e különös szabályozást alkalmazó adóalanyoknak vagy közvetítőjének az adóztatás helye szerinti egyes tagállamokban fizetendő nettó héaösszegeket legkésőbb a bevallás benyújtására előírt határidő lejártáig kell megfizetnie, hivatkozva a befizetés alapjául szolgáló héabevallásra.

A héát az azonosítót kiadó tagállam által meghatározott, euróban vezetett bankszámlára kell befizetni. Azok a tagállamok, amelyek nem vezették be az eurót,

előírhatják, hogy a befizetéseket az érintett tagállam nemzeti pénznemében vezetett bankszámlára kell teljesíteni.”

156. Az irányelv a következő 369ia. és 369ib. cikkel egészül ki:

„369ia. cikk

(1) Amennyiben az adózás helye szerinti tagállamban egy adott adómegállapítási időszak tekintetében a levonások összege meghaladja a befizetendő heaösszeget, a különbözetet át kell vinni a következő időszakra.

(2) Az adóalany vagy közvetítője az alábbi esetekben kérelmezheti az adóztatás helye szerinti tagállamnak benyújtott héabevallásban a héakülönbözet visszatérítését:

- a) az adóalany az adóztatás helye szerinti tagállamban hitelezői pozícióban van két olyan egymást követő, egy-egy naptári negyedévre kiterjedő adómegállapítási időszakban, amely tekintetében héabevallást nyújtott be;
- b) az adóalany az adóztatás helye szerinti tagállamban hitelezői pozícióban van három olyan egymást követő, egy-egy hónapra kiterjedő adómegállapítási időszakban, amely tekintetében héabevallást nyújtott be.

369ib. cikk

Amennyiben valamely, az adóztatás helye szerinti tagállamban nem letelepedett adóalany hitelezői pozícióban van a 250. cikknek megfelelően az azonosítót kiadó tagállamban benyújtott héabevallásban, e tagállam a 183. cikk szerint visszatérítendő heaösszeget a 369i. cikkel összhangban, az adóalany kérése alapján teljesített kifizetésnek tekinti.”

157. A 369j. és a 369k. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„369j. cikk

Ha az e különös szabályozást alkalmazó adóalany nem teljesít olyan, e szabályozás hatálya alá tartozó termékértékesítést, illetve szolgáltatásnyújtást, amely tekintetében az adózás helye szerinti tagállamban héafizetési kötelezettség keletkezett egy adott adómegállapítási időszakban, és ilyen kötelezettség – a 369f. cikk (1) bekezdése alapján negyedéves bevallásokat benyújtó adóalanyok esetében – az előző három adómegállapítási időszakban, illetve – a 369f. cikk (2) bekezdése alapján havi bevallásokat benyújtó adóalanyok esetében – az előző tizenegy adómegállapítási időszakban sem keletkezett, az adóalany nem vonhat le héát az adózás helye szerinti érintett tagállamban az adott adómegállapítási időszakra vonatkozóan benyújtott bevallásban. A 86/560/EGK irányelv 1. cikkének 1. pontjában, valamint a 2008/9/EK irányelv 2. cikkének 1. pontjában és 3. cikkében foglaltak ellenére az érintett adóalany az említett irányelveknek megfelelően hea-visszatérítést kap.

369k. cikk

(1) Az e különös szabályozást alkalmazó adóalanyok vagy közvetítőjének nyilvántartást kell vezetnie az e különös szabályozás hatálya alá tartozó ügyletekről. A nyilvántartásnak kellően részletesnek kell lennie ahhoz, hogy az adóztatás helye szerinti tagállam adóhatósága ellenőrizni tudja a héabevallás helyességét.

(2) Az (1) bekezdésben említett nyilvántartást kérésre elektronikus úton az adóztatás helye szerinti tagállam és az azonosítót kiadó tagállam rendelkezésére kell bocsátani.

A nyilvántartást az ügylet teljesítése szerinti év december 31-étől számított 10 évig meg kell őrizni.”

158. A 369l. cikk második bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„E szakasz alkalmazásában – és az egyéb uniós rendelkezések sérelme nélkül – a következő fogalommeghatározások alkalmazandók:

1. »az Unióban nem letelepedett adóalany«: olyan adóalany, aki vagy amely esetében a gazdasági tevékenység székhelye nem az Unió területén van, és aki vagy amely ott állandó telephellyel sem rendelkezik;
2. »közvetítő«: olyan, az Unióban letelepedett személy, akit vagy amelyet a harmadik területekről vagy harmadik országokból importált termékek távértékesítését végző adóalany a héa befizetéséért felelős személyként és az e különös szabályozásban megállapított kötelezettségeknek a nevében és megbízásából történő teljesítésére kijelölt;
3. »az azonosítót kiadó tagállam« a következőket jelenti:
 - a) amennyiben az adóalany az Unióban nem letelepedett, az a tagállam, amelyben nyilvántartásba kívánja vetetni magát;
 - b) amennyiben az adóalany gazdasági tevékenységének székhelye az Unión kívül található, de az Unióban egy vagy több állandó telephellyel rendelkezik, az az állandó telephely szerinti tagállam, amelyben az adóalany az e különös szabályozás alkalmazására vonatkozó szándékát bejelenti;
 - c) amennyiben az adóalany gazdasági tevékenységének székhelye valamely tagállamban van, a szóban forgó tagállam;
 - d) amennyiben a közvetítő gazdasági tevékenységének székhelye valamely tagállamban van, a szóban forgó tagállam;
 - e) amennyiben a közvetítő gazdasági tevékenységének székhelye az Unión kívül található, de az Unióban egy vagy több állandó telephellyel rendelkezik, az az állandó telephely szerinti tagállam, amelyben a közvetítő az e különös szabályozás alkalmazására vonatkozó szándékát bejelenti.

A b) és az e) pont alkalmazásában, amennyiben az adóalany vagy a közvetítő több állandó telephellyel rendelkezik az Unióban, az állandó telephely szerinti tagállamot megjelölő döntése az adott naptári évre és azt követő két naptári évre vonatkozóan kötelező rá nézve.

4. »a fogyasztás szerinti tagállam«: az a tagállam, ahol a termék beszerző részére történő feladása vagy fuvarozása befejeződik.”

159. A 369m. cikk (1) bekezdésének a) és b) pontja helyébe a következő szöveg lép:

- „a) az Unióban letelepedett, harmadik területekről vagy harmadik országokból importált termékek távértékesítését végző adóalanyok;

- b) az Unióban letelepedett vagy nem letelepedett, harmadik területekről vagy harmadik országokból importált termékek távértékesítését végző, az Unióban letelepedett közvetítő által képviselt adóalanyok;”.

160. A 369y., a 369z. és a 369za. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„369y. cikk

A 6. fejezet 4. szakaszában foglalt különleges szabályozás jövedékiadó-köteles termékektől eltérő termékek 150 EUR valós értéket meg nem haladó küldeménykénti importjára történő alkalmazásának mellőzése esetén az import szerinti tagállam engedélyezi a termékeket a címzett megbízásából az Unió területén vám elé állító személy számára, hogy különös szabályozást alkalmazzon az azon termékek importálását terhelő héa bevallására és megfizetésére, amelyek feladása vagy fuvarozása az adott tagállamban fejeződik be.

369z. cikk

(1) E különös szabályozás alkalmazásában:

- a) a termékek címzettje felel a héa megfizetéséért;
- b) a termékeket az Unió területén belül vám elé állító személy köteles a héát a címzettől beszedni és a befizetést teljesíteni.

(2) A tagállamok előírják, hogy a termékeket az Unió területén belül vám elé állító személynek megfelelő intézkedéseket kell tennie annak biztosítása érdekében, hogy a termékek címzettje a helyes összegű adót fizesse meg.

369za. cikk

A tagállamok előírhatják, hogy e különös szabályozás alkalmazásakor az import szerinti tagállamban érvényes általános héamérték alkalmazandó.”

161. A XIII. cím 1. fejezetének címe helyébe a következő szöveg lép:

„A végleges szabályozás elfogadásáig a szolgáltatásnyújtások tekintetében alkalmazandó eltérések”.

162. A 372. cikket el kell hagyni.

163. A 373. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„373. cikk

Azok a tagállamok, amelyek 1978. január 1-jén a 28. cikktől eltérő rendelkezéseket alkalmaztak, továbbra is alkalmazhatják azokat.”

164. A 375. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„375. cikk

Görögország az általa 1987. január 1-jén alkalmazott feltételek mellett továbbra is mentesítheti a X. melléklet B. részének 2., 9., 11. és 12. pontjában felsorolt ügyleteket.”

165. A 387. cikk a) pontját el kell hagyni.

166. A 393. cikket el kell hagyni.

167. A 398. cikk (4) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(4) A héabizottságnak – azokon a pontokon kívül, amelyekről ezen irányelv értelmében konzultációt kell folytatnia – meg kell vizsgálnia a héára vonatkozó uniós rendelkezések alkalmazását érintő azon kérdéseket is, amelyeket az elnök saját kezdeményezésére vagy egy tagállam képviselőjének kérelmére terjeszt elő.”

168. A 401. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„401. cikk

Az uniós jog egyéb rendelkezéseinek sérelme nélkül, az ebben az irányelvben foglalt rendelkezések nem akadályozzák azt, hogy a tagállamok biztosítási szerződésekre, valamint szerencsejátékokra és fogadásokra vonatkozó adókat, jövedéki adókat, illetékeket és általánosabban olyan adókat, illetékeket vagy közterheket tartsanak fenn vagy vezessenek be, amelyeket nem lehet forgalmi adóként jellemezni, feltéve ugyanakkor, hogy ezen adók, illetékek vagy közterhek beszedése a tagállamok közötti kereskedelemben nem támaszt a határátlépéssel összefüggő alaki követelményeket.”

169. A 402. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„402. cikk

Az ebben az irányelvben foglalt, a tagállamok közötti szolgáltatásnyújtások adóztatására vonatkozó szabályozás átmeneti szabályozás, amelyet egy olyan végleges szabályozásnak kell felváltania, amely a szolgáltatásnyújtás rendeltetési helye szerinti tagállamban történő adóztatásnak, a szolgáltatás nyújtójára háruló héafizetési kötelezettségnek, valamint az adóbevallás, -fizetés és -levonás egységes nyilvántartási rendszerének az elvén alapul.”

170. A 405. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„405. cikk

E fejezet alkalmazásában:

1. »Unió«: az Uniónak az 5. cikk 1. pontja szerinti területe az új tagállamok csatlakozása előtt;
2. »új tagállamok«: az Unióhoz 1995. január 1-jét követően csatlakozott tagállamok területe az egyes tagállamokra vonatkozóan az 5. cikk 2. pontjában meghatározottak szerint;
3. »kibővített Unió«: az Uniónak az 5. cikk 1. pontja szerinti területe az új tagállamok csatlakozása után.”

171. A 406. cikk a) és b) pontja helyébe a következő szöveg lép:

- „a) a terméket az Unióba vagy az új tagállamok valamelyikébe a csatlakozást megelőzően importálták;
- b) a termék az Unióba vagy az új tagállamok valamelyikébe történő beléptetésekor ezen eljárás hatálya alá került;”.

172. A 408. cikk a következőképpen módosul:
- a) az (1) bekezdés bevezető szövege helyébe a következő szöveg lép:
„(1) Az olyan termék importja, amely bizonyíthatóan szabad forgalomban volt az új tagállamok valamelyikében vagy az Unióban, termékimportnak minősül a következő esetekben:”;
 - b) a (2) bekezdés bevezető szövege helyébe a következő szöveg lép:
„(2) Az (1) bekezdésben említett eseteken kívül termékimportnak minősül a csatlakozást követően olyan termékeknek valamely tagállam területén egy adóalany vagy nem adóalany által történő felhasználása, amelyeket a csatlakozást megelőzően értékesítettek az adott adóalany vagy nem adóalany számára az Unió területén vagy az új tagállamok valamelyikének a területén, amennyiben a következő feltételek teljesülnek:”;
 - c) a (2) bekezdés b) pontja helyébe a következő szöveg lép:
„b) a termékeket nem a csatlakozást megelőzően importálták az új tagállamok valamelyikének területére vagy az Unió területére.”
173. A 410. cikk (1) bekezdése a következőképpen módosul:
- a) az a) pont helyébe a következő szöveg lép:
„a) az importált terméket a kibővített Unión kívülre feladják vagy elfuvarozzák;”
 - b) a c) pont helyébe a következő szöveg lép:
„c) a 408. cikk (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett importált termék olyan közlekedési eszköz, amelyet a csatlakozást megelőzően szereztek be vagy importáltak az új tagállamok valamelyikének vagy az Unió valamelyik tagállamának nemzeti piacára vonatkozó adózási rendet szabályozó általános feltételeknek megfelelően, illetve amely nem részesült export címén héamentességben vagy -visszatérítésben.”
174. A X. melléklet a következőképpen módosul:
- a) az A. rész 1. és 4. pontja helyébe a következő szöveg lép:
„1. fogtechnikusok által teljesített szolgáltatásnyújtások;
4. utazási irodák által a 306. cikk szerint teljesített szolgáltatásnyújtások, valamint utazási irodák olyan szolgáltatásnyújtásai, amelyeket az utas nevében és megbízásából, az Unión kívüli utazások céljából teljesítenek.”;
 - b) a B. rész 5. és 6. pontja helyébe a következő szöveg lép:
„5. vak személyek által, illetve vak személyek számára létesített műhelyek által teljesített szolgáltatásnyújtások, amennyiben ezek adómentessége nem okozza a verseny jelentős torzulását;
6. szolgáltatásnyújtások olyan hivatalos szervek számára, amelyek temetők, síremlékek és a háború áldozatainak emlékére állítandó emlékművek létesítésével, felszerelésével és karbantartásával foglalkoznak;”
 - c) a B. rész 8. pontját el kell hagyni;
 - d) a B. rész 11. és 12. pontja helyébe a következő szöveg lép:

- „11. állami intézmények által használt légi járművek és azokba beépített vagy azok üzemeltetéséhez használt berendezések átalakítása, javítása, karbantartása, haszonbérbe adása és bérbeadása formájában teljesített szolgáltatásnyújtások;
12. hadihajók átalakítása, javítása, karbantartása, haszonbérbe adása és bérbeadása formájában teljesített szolgáltatásnyújtások;”.

2. cikk

- (1) A tagállamok legkésőbb 2022. június 30-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. E rendelkezések szövegét haladéktalanul megküldik a Bizottság számára.

A tagállamok ezeket a rendelkezéseket 2022. július 1-jétől alkalmazzák.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

- (2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

3. cikk

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

4. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, -án/-én.

*a Tanács részéről
az elnök*